

NORA ROBERTS

PIŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ HRÁTKY

Eva Dallasová vyšetruje: Smrt jako z masochistického klubu, ale skutečnost je mnohem divočejší...

SMRTÍCÍ HRÁTKY

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky
Smrtící zrození
Smrtící nevinnost
Smrtící stvoření

J. D. Robb

SMRTÍCÍ HRÁTKY

Přeložil Ladislav P. Valík

D. Robb
VRTÍČÍ HRÁTKY

anglického originálu *Strangers in Death*
daného nakladatelstvím Berkley Publishing Group,
division of Penguin Group (USA) Inc.,
New Yorku roku 2008,
uložil Ladislav P. Valík

Metafora, spol. s r. o.,
září roku 2014
redakce Květa Svárovská
redakce Jana Veselá
technická redakce Hana D. Benešová
Metafora Netopejř®

knihy a vazba CPI Moravia Books s. r. o.
vydání první

Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

copyright © 2008 by Nora Roberts
translation © 2014 Ladislav P. Valík

rights reserved

ISBN 978-80-7359-853-2 (PDF)

*Hřích má mnoho nástrojů,
však lež je jejich společným
jmenovatelem.*

– Oliver Wendell Holmes

*Nelze být
na dvou místech
současně.*

– Přísloví ze sedmnáctého století

Kapitola 1

Vražda nemá žádné zásady ani předsudky. Nehledí na třídní rozdíly. Ve své škodolibosti, zákeřnosti a rozvážnosti dokáže přivřít oči nad rasou, původem, pohlavím i společenským postavením. Přesně to proběhlo poručíku Dallasové hlavou, když vstoupila do přepychové ložnice krátce zesnulého Thomase A. Anderse.

Případ vraždy dvacetileté dívky, kterou škrtili, zbili a nakonec vyhodili z devátého patra omšelého činžáku, kde ubíjela svůj život, vyřešila stejně rychle, jako jí přistál na stole – ještě tentýž den, před ani ne čtyřiaadvaceti hodinami.

Činžák, kde nájem vybírají týdně. Přítel oběti, který dle svých slov prospal její *skon*. Brloh, z něhož čísel vyčpělý sex, zatuchlý zoner a skutečně mizerné čínské jídlo. Ale Anders? Jeho ložnice na Park Avenue, vyzdobená pestrobarevnými tulipány, v sobě mísila vůni bohatství se zápachem mrtvého těla. Smrt jej zastihla i zde, v saténových pokrývkách jeho masivní postele s hedvábnými závěsy. To Tishu Brownovou potkala na prošoupané matraci pohozené na zemi jakéhosi feťáckého doupěte. Že jí nakonec rozmázli hlavu o chodník, byla už jen perlička na závěr.

Jak se Eva domnívala, vtip byl v tom, že na pohlaví, rase nebo kolonce příjmů v daňovém přiznání zhola nezáleželo – smrt brala rovnoměrně ode všech. Za těch asi dvanáct let u NYPD už totiž zažila ledacos.

Bylo ani ne sedm ráno a Eva se ocitla s mrtvým tělem o samotě. Strážníky, kteří byli na místě činu jako první, poslala za hospodyní, která vraždu ohlásila na 911. Krůček za krůčkem obešla pomalu pokoj a všechno pomocí svého diktafonu pečlivě zdokumentovala.

„Oběť byla identifikována jako Thomas Aurelius Anders, majitel domu. Běloch, asi šedesát jedna let. Ženatý. Manželka je podle výpovědí mimo město a byla již informována hospodyní Gretou Horowitzovou, která tělo přibližně v šest hodin objevila a v šest dvacet volala na 911.“

Eva naklonila hlavu. Krátké, střapaté vlasy do hněda lemovaly výrazně tvarovaný obličej. Oči jen o pár stupínek světlejší než vlasy patřily jednoznačně policajtovi – svým ostrým, cynickým a nezúčastněným pohledem studovala tělo mrtvého muže uprostřed luxusního letiště.

„Podle všeho byl Anders doma sám. Jsou zde dva domáci androidi, oba vypnutí. Zběžnou kontrolou nebyly zjištěny žádné známky násilného vniknutí, krádeže ani stopy zápasu.“

Dlouhými ladnými kroky se přesunula k posteli. Její štíhlé tělo halily hrubé kalhoty a jednoduchá bavlněná košile, skrytá pod dlouhým černým koženým pláštěm. Za jejími zády nad krbem, v němž se mihotaly zlaté a rudé plameny, se náhle zapnula obrazovka.

DOBŘE RÁNO, PANE ANDERSI!

Přimhouřenýma očima pohlédla Eva na obrazovku. Počítačový ženský hlas jí přišel až otravně optimistický, stejně jako první paprsky úsvitu, které se začaly rozlévat po obrazovce. Takový budíček by si zcela jistě nevybrala.

**JE ÚTERÝ, OSMNÁCTÉHO BŘEZNA 2060,
PŘESNĚ SEDM PATNÁCT RÁNO. NA DESÁTOU
HODINU MÁTE V GOLFOVÉM KLUBU
DOMLUVENOU HRU S EDMONDEM LUCEM.**

Když počítač Andersovi zvesela připomněl, co si objednal ke snídani, Eva si odfrkla: Dneska ráno to na bílkovou omeletu moc nevypadá, Tome.

Na protější straně pokoje u bohatě zdobeného stolku zapípal dvakrát krátce AutoChef, zcela netradičně zdobený světlými mosaznými doplňky.

VAŠE KÁVA JE PŘIPRAVENA! PŘEJI HEZKÝ DEN!

„Na hezký den to teda nevypadá,“ zamumlala Eva.

Obrazovka se přepnula na ranní zprávy, které moderovala žena nadopovaná jen o trochu menší dávkou optimismu než domácí počítač. Eva ji bleskově přestala vnímat.

Mosazné tenké příčle čela postele se zářivě leskly. Andersovy ruce byly černými sametovými provazy připoutané ke dvěma z nich, další dva provazy táhly jeho kotníky k dolní pelesti. Čtveřici provazů doplňoval pátý, jenž obtáčel Andersův krk a zvedal mu hlavu z polštářů. Oči měl dokořán a ústa rozevřená, jako by jej situace, v níž se náhle ocitl, poněkud zaskočila.

Na nočním stolku u postele ležela obstojná sbírka sexuálních hraček. Anální sonda, vibrátor, pestrobarevné škrticí kroužky na penis, zahřívací krémy a lubrikanty. Obvyklí podezřelí, pomyslela si Eva. Sklonila se a pečlivě si prohlížela Andersův vyzáblý, holý hrudník. Přičichla k němu. Kiwi, blesklo jí hlavou, a stočila pohled na etikety krémů na nočním stolku.

Rozhodně kiwi. Ale co, každý jsme nějaký.

Jenže pak její pozornost upoutalo něco jiného, pročež stáhla přikrývku z míst pod Andersovým pasem. Pod ní spatřila trojici neonových škrticích kroužků (nejspíš těch, co ve tmě svítí), které udržovaly úctyhodnou erekci.

„Na nebožtíka solidní výkon.“

Zlehka otevřela zásuvku nočního stolku. Uvnitř – přesně jak očekávala – našla velké balení nejprodávanějšího stimulatoru erekce. „Tomu teda říkám zásobička.“

Pustila se do vybalování nástrojů pro práci v terénu, ale zarazila se, když zaslechla blížící se kroky. Okamžitě rozeznala podle zvuku, že její parťáčka právě dorazila. Přestože kalendář hlásal příchod jara, tady v New Yor-

ku to byla jedna velká, veliká lež. Snad jako připomínka této kruté skutečnosti napochodovala Delia Peabodyová do pokoje v obrovském – a prošívaném – rudém plášti s dlouhou pruhovanou šálou omotanou natřikrát kolem krku. Mezi ní a čepicí přetaženou až přes uši vykukovaly pouze oči a můstek jejího nosu.

„Podělaných pět stupňů,“ ozval se z hlubin šály někdo, kdo by případně i mohl být Delia Peabodyová.

„Já vím.“

„Prý když zafouká, je hned jak minus deset.“

„Slyšela jsem.“

„Vždyť je proboha březen, tři dny do začátku jara. Co se to děje?“

„To si vyříd' s nimi.“

„S kým?“

„S *těmi*, co nemají na práci nic jiného než skuhrat nad tím, že je minus deset. Bodejť by ti nebyla taková zima, když máš potřebu o tom pořád mluvit. A vůbec, shod' tu maškarádu. Vypadáš hloupě.“

„Mrznou mi i zuby.“

Přesto začala Peabodyová slupku po slupce odhalovat svou relativně urostlou postavu. Šála, kabát, rukavice, svetr na zip. Eva se neubránila údivu, jak se s tím vším mohla vůbec hýbat. Když si Peabodyová stáhla z hlavy čapku, její tmavé vlasy se s nefalšovanou elegancí rozlily po zátylku a zarámovaly její hranatý obličej. Teď už zimu venku připomínala jen narůžovělá špička jejího nosu.

„Strážník u dveří říkal, že to vypadá na nějaký postelový hrátky.“

„Možné to je. Jeho žena je ale mimo město.“

„Zlobivej hoch.“ Až úplně pod vším tím oblečením ukrývala Peabodyová svou terénní soupravu. Přejela očima noční stolek. „Moc zlobivej hoch.“

„Ověř identifikaci a zjisti mi čas úmrtí.“ Eva si prohlédla jednu z jeho povadlých dlaní. „Vypadá to, že si nechal dělat poměrně nedávno manikúru. Nehty jsou

krátké, čisté a vyleštěné.“ Naklonila hlavu. „Žádné škrábance ani zhmožděnin, žádná zjevná poranění kromě krku. A...“ Znovu nadzvedla příkrývku.

Peabodyová vykulila své tmavě hnědé oči. „Propáníčka!“

„Jo – a s plnou polní. Domy jako tenhle by měly mít kvalitní zabezpečení, tak to prověříme. Taky zkontrolujeme záznamy z těch dvou androidů. Prověř všechny domácí i mobilní linky, poznámky, data, diáře. Tom tady měl společnost. Takhle by se sám našponovat nedokázal.“

„*Cherchez la femme*. To je francouzsky –“

„Já vím, že je to francouzsky. Ale třeba *šeršerujeme*... chlápka, ať už se to francouzsky řekne jakkoli.“

„Jo, to je fakt.“

„Dokonči prohlídku těla,“ nařídila jí Eva. „Já zkontroluju pokoj.“

Kdo fandí zlatým cingrlátkům a blýskavým třpytkám, tenhle pokoj by si z fleku zamiloval. Hned vedle obřího letiště, v němž Anders podle všeho zemřel, nabízely prostor k natažení také pohovka, dvojice přerostlých lenošek a rozkládací křeslo. Kromě AutoChefa se mohla ložnice pochlubit mosaznou lednicí, barem s tekoucí vodou a zábavním centrem. On i jeho žena měli každý vlastní koupelnu s tryskovou masážní vanou, sprchovým koutem, sušicím válcem a zábavně-komunikačním centrem impozantních rozměrů. Pokoj pokračoval dvěma samostatnými šatnami o třech úrovních s velkorysou porcí prostoru pro převléknutí.

Eva chvíli dumala, k čemu vlastně potřebovali zbytek domu.

Ode mě to sedí, připomněla si. Žít s Roarkem znamenalo žít v domě, do kterého by se pohodlně vešlo menší městečko se všemi parádičkami, co se jich dá koupit. Naštěstí měl ale – bohudík – lepší vkus než Andersovi. Nebyla si totiž tak docela jistá, zda by se do něj dokázala

zamilovat, o to méně se za něj provdat, kdyby se obklopoval zlatem, tretkami a vším tím kýčem.

Ale ať už tu bylo sebevíc krámů, všechno to vypadalo tak nějak... na svém místě. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se tím někdo probíral. V obou šatnách našla trezory tak důmyslně ukryté, že by je našlo i desetileté dítě s očima plnýma prachu. Měla by si to s paní Andersovou ověřit, ale krádež ani loupež ve vzduchu přece jen necítila.

Vrátila se zpět do ložnice a podrobila ji svému pátravému pohledu.

„Otisky udávají identitu Thomase A. Anderse, podle údajů bydlí na téhle adrese,“ spustila Peabodyová. „Jako čas úmrtí mi vychází tři třicet dva. To je na blbnutí s provazem buď hodně pozdě, nebo naopak sakra brzy.“

„Jestli sem vrah s obětí přišli spolu, kde má oblečení?“

Peabodyová se naklonila ke svému poručíkovi a našpulila rty. „Uvážíme-li, že jsi vdaná za nejvíc sexy chlápka na téhle planetě, nemá snad smysl ti vysvětlovat, že smyslem postelového svazování je být u toho nazí.“

„A jedním z kroků, které přitom absolvuješ, je svléknout jeden druhého. Pakliže sem přišli spolu,“ přemýšlela Eva nahlas. „Představ si to – přijdeš sem nahoru a hlavu máš plnou vášnivých představ. Ty by ses snad nejdřív svlíkla, pověsila oblečení a trenky hodila do prádla? To sotva,“ pokynula ke sbírce sexuálních hraček, „pořádek je to poslední, co ti přijde na mysl. Serveš šaty, strháš prádlo – a necháš ho válet po zemi. A i kdybyste se znali už delší dobu a měli za sebou dost takových večerů, nehodila bys košili spíš přes židli než do skříně?“

„Já si šaty věším. Občas.“ Peabodyová pokrčila rameny. Naklonila hlavu, aby si místo činu znovu prohlédla, a nepřítomně odhodila vlasy, které jí spadly do tváře. „Ale máš pravdu, to dělám jen v případě, že zrovna nemyslím na to, jak skočím na McNaba nebo on na mě. Tady to vypadá stejně úhledně jako ve zbytku domu, co

jsem si tak cestou nahoru stihla všimnout. Možná byla tady naše oběť posedlá uklízením.“

„To je možné. Vrah ale mohl přijít, když už byl Anders v posteli. Tři hodiny ráno, překvápko. A pak se věci vymkly z ruky – ať už omylem, nebo záměrně. Vrah přichází – a je tu značná pravděpodobnost, že ho oběť nebo někdo ze služebnictva znal. Žádné stopy vloupání, nemluvě o prvotřídním zabezpečovacím systému. Možná je to celé ale součást hry. Přijde, až když už spí. Překvapí ho. Probudí ho. Sváže ho a rozrajuje. Hračky a hrátky.“

„Jenže zachází příliš daleko.“

Eva zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Zašlo to přesně tak daleko, jak on nebo ona chtěli. Erotická asfyxie má hodně tenkou hranu.“

„Ale...“ Peabodyová znovu prostudovala tělo i místo činu a moc si přála vidět to, co Eva, ať už to bylo cokoli. „Proč?“

„Jestli šlo o povražení, které se nevyvedlo, proč zůstala Andersovi kolem krku ta smyčka? Mohla to být nehoda, ale sotva se začal dusit a zmítat v křečích, partner by se snažil ten provaz hned povolit a zkusit ho oživit.“

„Možná v zápalu... Ne, to je přitažený za vlasy. Ale jestli se to všechno událo rychle, třeba ten druhý zpanikařil...“

„Tak nebo onak, máme tu tělo, a tudíž případ. Uvidíme, co si o tom bude myslet koroner. Půjdeme vyslechnout hospodyni a necháme ostatní, ať to tu dokončí.“

Greta Horowitzová byla dáma statné postavy s dlouhým protáhlým obličejem a přímým jednáním, které Eva velice oceňovala. Pozvala je do své velké černo-stříbrné kuchyně na kávu, kterou jim pevnou rukou a se suchýma očima zakrátko naservírovala. Se svým silným hlasem říznutým německým akcentem, přímým modrým pohledem a tělesnou konstitucí Valkýry Eva usoudila, že Greta ve svém životě překonala už ledasjakou překážku.

„Jak dlouho tady už bydlíte, paní Horowitzová?“

„Jsem tady už devět let, stejně jako v této zemi.“

„A do Států jste přijela z...?“

„Berlína.“

„Jak jste se vlastně dostala k Andersovým?“

„Přes personální agenturu. Zvláštní, že vás zajímá zrovna to, jak jsem se sem dostala a proč. Tak já vám to řeknu, ať se pak můžeme bavit o těch podstatnějších věcech. Můj manžel byl v armádě. Před dvaceti lety ho zabili. Neměli jsme děti. Protože jsem měla zkušenosti s vedením domácnosti, nabídla jsem se jedné německé agentuře. Moc jsem si přála pracovat v Americe. Ženy vojáků znají skoro celý svět, ale v New Yorku jsem ještě nikdy nebyla. Zažádala jsem o tuhle pozici a po několika pohovorech přes videofon mě najali.“

„Děkuji vám. Než se dostaneme k těm podstatným věcem, máte představu, proč se Andersovi rozhodli pro hospodyně z Německa?“

„Nejsem hospodyně, jsem správce domu.“

„Tedy správce domu.“

„Babička pana Anderse pocházela z Německa a díky ní měl v dětství německou chůvu.“

„Dobře. V kolik jste sem dnes dorazila?“

„V šest. Na minutu přesně. Bývám tu každý den přesně v šest, s výjimkou neděle, kdy mám celý den volno. Odcházím vždycky ve čtyři, kromě úterků a čtvrtků, to končím v jednu. Ale jinak se můžu přizpůsobit aktuálním potřebám, když to vím dopředu.“

„Když jste dnes přijela přesně v šest, co jste dělala? Přesně?“

Gretě zacukaly takřka neznatelně rty. Možná náznak pobavení. „Zcela přesně? Svlékla jsem kabát, čepici, šálu, rukavice a uložila je v šatně. Poté jsem zapnula domácí bezpečnostní kamery. Pan Anders je vždy v noci, než jde spát, vypíná. Nemá rád ten pocit, že ho někdo sleduje, ani když je v domě sám. Takže jako úplně první

věč ráno zapínám kamery. No a pak jsem přišla sem nahoru. Pustila jsem zprávy, jako tradičně, a zkontrolovala komunikační systém. Mí zaměstnavatelé mi tu většinou nechávají zprávu, co by si představovali k snídani. Jsou radši, když ji připravuju já místo AutoChefa. Pan Anders si objednal plátek melounu, omeletu z bílků s koprem a dva plátky pšeničného toustu s máslem a pomerančovou marmeládou. Kávu – vždy se smetanou a jedním cukrem – a sklenici rajčatového džusu.“

„Máte představu, kdy zhruba zadal svou objednávku?“

„Ano. Ve dvacet dva sedmnáct.“

„Takže jste začala se snídání?“

„Nezačala. Pan Anders měl dnes snídat v osm patnáct. Mezi mé další úkoly patří vždycky spuštění dvou domácích androidů, kteří se vypínají, než jdou pan a paní Andersovi spát, a odevzdání pracovního rozvrhu pro nadcházející den. Androidi jsou v bezpečnostní místnosti tamhle,“ ukázala rukou. „Šla jsem na ně, ale všimla jsem si záběrů z vnitřku domu. Dveře do pokoje pana Anderse byly totiž otevřené. Pan Anders nenechává dveře *nikdy* otevřené. Ať už je uvnitř, nebo někam odejde, vždycky za sebou zavře. Pokud si mě zavolá do ložnice, dveře zůstávají otevřené jen po dobu, kdy jsem uvnitř, při odchodu je za sebou opět zavírám. To platí i pro ostatní členy domácnosti.“

„Proč?“

„Není mým úkolem se ptát.“

Zato *mým* ano, pomyslela si Eva. „Všimla jste si otevřených dveří, ale mrtvolý v posteli ne?“

„Kamera v ložnici zabírá pouze denní části pokoje. Pan Anders ji tak naprogramoval.“

„Není to trochu přehnané?“

„Možná. Řekněme, že si velice cení svého soukromí.“

„Dveře do jeho pokoje byly tedy otevřené.“

„Devět let,“ pokračovala Greta. „Kdykoli jsem brzy ráno přijela, nikdy jsem ty dveře neviděla otevřené, kro-

mě případů, kdy mí zaměstnavatelé zrovna odcestovali. Vycítila jsem obavy, tak jsem se vydala nahoru, aniž bych zapnula androidy. Když jsem dorazila do ložnice, všimla jsem si ohně v krbu. Pan Anders dával úzkostlivý pozor na to, aby oheň nehořel, když spí nebo je mimo pokoj. Začala jsem mít vážně zlé tušení a vstoupila jsem dovnitř. V ten okamžik jsem ho spatřila. Přešla jsem ke straně postele a zjistila, že mu není pomoci. Seběhla jsem proto rychle dolů a zavolala na 911.“

„Proč dolů?“

Greta se tvářila zamyšleně. „No, ve všech těch knížkách a filmech vždycky říkají, jak je důležité na nic v místnosti nesahat. Provedla jsem něco špatně?“

„Ne, máte naprostou pravdu. Udělala jste to nejlepší, co jste mohla.“

„To je dobře,“ přikývla s nelíčeným uspokojením Greta. „Pak jsem kontaktovala paní Andersovou a počkala na policii. Přijeli za asi pět šest minut. Zavedla jsem oba strážníky nahoru a jeden z nich mě pak doprovodil do kuchyně a čekal tu se mnou, než jste dorazila vy.“

„Vážím si těch podrobností. Máte představu, kdo všechno zná bezpečnostní kódy k domu?“

„Pan a paní Andersovi a já. Kódy se každých deset dní mění.“

„Nikdo jiný je nemá? Dobrý známý, jiný zaměstnanec, příbuzný?“

Greta zavrtěla rozhodně hlavou. „Nikdo jiný kódy nezná.“

„Paní Andersová je pryč.“

„Ano. Odjela v pátek na týden na Sv. Lucii s pár kamarádkami. Jezdí tam rok co rok, ale ne vždy na úplně stejné místo.“

„Kontaktovala jste ji.“

„Ano.“ Greta se nepatrně zavrtěla. „Když nad tím teď v klidu přemýšlím, měla jsem s tím asi počkat na policii. Jenže... jsou to mí zaměstnavatelé.“

„Jak jste ji kontaktovala?“

„Přes hotel, kde byla ubytovaná. Když jezdí na dovolenou, svůj link většinou vypíná.“

„Jak zareagovala?“

„Oznámila jsem jí, že se stala nehoda a že pan Anders je mrtvý. Nemyslím, že mi věřila nebo zpočátku rozuměla tomu, co vykládám. Musela jsem jí to celé dvakrát zopakovat, ale za daných okolností jsem jí prostě nedokázala sdělit, co za nehodu se panu Andersovi stalo. Říkala, že přijede hned, jak jen to bude možné.“

„Dobře, Greto. Máte s Andersovými dobrý vztah?“

„Jsou to velmi dobří zaměstnavatelé. Velmi féroví a korektní.“

„A jaký byl vztah mezi jimi samotnými? Tady nejde o drby,“ ujistila Eva, která měla Gretu přečtenou. „Je velmi férové a nadmíru korektní mi povědět úplně všechno, co by mi pomohlo zjistit příčinu smrti pana Anderse.“

„Připadali mi spokojení, dobře se k sobě hodili. Dokonce jsem měla dojem, že si jeden druhého užívali a těšili se ze společného života.“

Pokud místo činu něčemu nenasvědčovalo, tak to bylo vzájemné užívání jeden druhého, problesklo Evě hlavou. „Měl někdo z nich, jeden či druhý, nějaký vztah mimo manželství?“

„Vy myslíte sex? Těžko říct, já se starám o dům. Ale nikdy jsem tady neviděla nic, co by mě vedlo k závěru, že by měl jeden či druhý nějaký románek.“

„Napadá vás někdo, kdo by si přál jeho smrt?“

„Ne.“ Greta se nepatrně uvolnila. „Myslela jsem – předpokládala –, že se sem někdo vloupal, a tedy že pana Anderse zabil zloděj.“

„Zdálo se vám, že tu něco chybí anebo je nějak v nepořádku?“

„Ne. Ne. Ale neměla jsem čas to zkoumat.“

„V tom případě vás o to tedy nyní požádám. Jeden ze strážníků vás doprovodí.“ Nahlédla Gretě přes rameno.

Peabodyová zrovna přicházela. „Peabodyová, přiveď jednoho z chlapů. Chci, aby doprovázeli paní Horowitzovou při prohlídce domu. Až budeme hotoví, můžete se do toho pustit,“ dodala Eva směrem ke Gretě. „Nechte pak, prosím, mně nebo tady detektivu Peabodyové svou kontaktní adresu, kde vás v případě potřeby zastihneme.“

„Chtěla bych se tu zdržet, dokud nedorazí paní Andersová, pokud to nebude vadit. Mohla by mě potřebovat.“

„V pořádku.“ Eva na znamení konce výslechu vstala. „Děkuji za vaši spolupráci.“

Sotva Greta odešla, Eva vyrazila do servisní místnosti naproti kuchyni. V ní našla dva vypnuté androidy. Jednoho mužského, jednoho ženského, oba příjemného vzezření a v livreji. Bezpečnostní obrazovky, o kterých Greta hovořila, se prostíraly na zdi, a jak sama hospodyně poznamenala, hlavní kamera z ložnice zabírala pouze denní část pokoje.

„Dallasová?“

„Jo?“

„Zabezpečení domu bylo vyřazeno ve dvě dvacet osm, ve tři dvacet šest ho zase zapnuli.“

Eva se na Peabodyovou zamračila. „Někdo zapnul alarm před úmrtím?“

„Jo. A všechny záznamy z kamer za posledních čtyřia dvacet hodin jsou pryč.“

„Že mě to vůbec nepřekvapuje. Pošleme sem někoho z OED, jestli se jim nepodaří něco vyčmuchtat. Pro nás to ale znamená, že když noční návštěvník odcházel, Anders ještě žil. To na nepovedené dovádění moc nevypadá.“

„To ne,“ přikývla Peabodyová. „Zní mi to jako vražda.“

Eva vytáhla komunikátor, který začal signalizovat příchodí hovor. „Dallasová.“

„Madam, paní Andersová právě dorazila. Mám ji přivést?“

„Zaveďte ji rovnou do kuchyně.“ Eva přístroj vypnula. „Tak jo, jdeme se kouknout, co nám řekne vdova.“

Když se otočila k obrazovkám, spatřila Avu Andersovou, jak prochází vchodovými dveřmi v sobolím kožichu, který se na její drobné postavě oblečené do tmavomodrých šatů pohupoval ze strany na stranu. Lehce blond vlasy odhrnula jediným rychlým pohybem z tváře. Masivní náušnice s perlou se jí houpaly na uších a tmavé brýle skrývaly její oči před okolím. Klapot jehlových podpatků jejích kozaček se v rozlehlém mramorovém foyeru se zdobenými překlady mísil s kroky policisty po jejím boku.

Eva se vrátila do kuchyně a usadila se v koutku prosluněném ranními paprsky jen pár vteřin předtím, než dovnitř vstoupila Ava. „Vy to tu máte na starost?“ ukázala prstem na Evu. „To vy tady tomu velíte? Chci okamžitě vědět, co se děje. Kdo *k čertu* jste?“

„Poručík Dallasová, NYPD. Oddělení vražd.“

„Vražd? Jak to myslíte, oddělení vražd?“ Strhla sluneční brýle a pohodila je na kuchyňskou linku. Její oči byly stejně modré a tmavé jako její kostým. „Greta mi řekla, že se stala nehoda. Že měl Tommy nějakou nehodu. Kde je můj manžel? A kde je Greta?“

Eva si stoupla. „Paní Andersová, je mi to velice líto, ale váš manžel byl dnes ráno zavražděn.“

Ava stála nehybně dál, jen srazila obočí k sobě a dech měla trhaný a přerývaný. „Zavražděn. Greta ale říkala..., já myslela.“ Opřela se rukou o kuchyňskou linku a pomaloučku přešla k židli. „Jak? On... spadl? Nebo nějak onemocněl a...“

Nejlepší je udeřit napřímo, rychle a čistě, opakovala si Eva v duchu. „Byl uškrcen ve své posteli.“

Ava zvedla ruku a přitiskla si ji k ústům. Pak zvedla druhou a položila ji přes tu první. Její tmavomodré oči se zalily slzami, které jí stékaly po tváři, jak vrtěla nevěřícně hlavou.

„Mrzí mě to, ale musím vám položit několik otázek.“

„Kde je Tommy?“

„Zrovna se o něj starají, paní Andersová.“ Peabodyová přistoupila blíž a nabídla jí sklenici vody.

Ava uchopila sklenici, ale když se jí ruka zachvěla, chytila ji oběma rukama. „Někdo se sem vloupal? Nechápu, jak by se to mohlo stát. Máme přece alarm, je tady bezpečněji než v bance. Patnáct let. Bydlíme tady už patnáct let. A nikdy se sem nikdo nevloupal.“

„Nenalezli jsme žádné stopy vloupání.“

„Tomu nerozumím.“

„Ať už zabil vašeho manžela kdokoli, musel znát kód k alarmu, anebo ho dovnitř někdo pustil.“

„To není možné,“ mávla Ava zamítavě rukou. „Nikdo jiný než Tommy, já a Greta ty kódy nezná. Nechcete snad naznačit, že by Greta –“

„Ne, to v žádném případě ne.“ Což nicméně neměnilo nic na tom, že si hospodyni tak jako tak pořádně proklepne. „Nedošlo k žádnému vloupání, paní Andersová. Dokonce jsme zatím nezaznamenali, že by zde něco chybělo nebo bylo v nepořádku.“

Ava si položila ruku na prsa, tam kde spočívala šňůra blyštivých perel. „Podle vás Tommy někoho vpustil dovnitř, a ten někdo ho zavraždil? To přece nedává smysl.“

„Paní Andersová, stýkal se váš manžel s někým? Myslíme sexuálně nebo třeba jen nějaký románek?“

Okamžitě se odvrátila, nejdřív tváří, pak celým tělem. „Nechci o tom teď mluvit. Nebudu vám o tom nic říkat. Můj manžel je mrtvý.“

„Pokud znáte kohokoli, kdo mohl mít přístup do domu a jeho ložnice – když jste byla zrovna pryč –, mohlo by nám to pomoci najít vraha vašeho manžela a zjistit motiv vraždy.“

„Já nevím. Nevím. A teď nad něčím takovým nedokážu ani *uvažovat*.“ Svůj vztek namířila přímo na Evu. „Nechajte mě, prosím, o samotě. Chci, abyste odešli z mého domu.“

„To není bohužel možné. Dokud ho pečlivě neprozkoumáme, je tento dům součástí vyšetřování vraždy. Ložnice vašeho manžela je místem činu. Doporučila bych vám zajistit si v mezinárodním ubytování někde jinde a být k zastížení. Pokud se necítíte na zbytek výpovědi nyní, můžeme ji dokončit později.“

„Chci vidět svého manžela. Chci vidět Tommyho.“

„Umožníme vám to, jak jen to bude možné. Chcete, abychom někomu zavolali?“

„Ne.“ Ava vyhlédla do slunečného oparu za oknem. „Nechci nikoho vidět. Teď nechci nikoho vidět.“

Venku usedla Eva za volant, Peabodyová hned vedle ní. „Drsný,“ poznamenala Peabodyová. „V jednu chvíli usrkáváš pod palmou pití s paraplíčkem a minutu nato jsi vdova.“

„Ona ví, že se tu a tam zaběhnul. Něco o tom rozhodně ví.“

„To oni vědí vždycky. Myslím ty chudáky, co mají doma někoho takovýho. A řekla bych, že kolikrát to prostě a jednoduše zazdí a předstírají, že se vlastně nic neděje, tak usilovně, až tomu začnou sami věřit.“

„Cedila bys slzy nad McNabovou mrtvolou, kdyby se taky pelešil s kdekým?“

Peabodyová zamyšleně našpulila rty. „No, patrně bych ho rovnou zabila sama, takže ty slzy bych cedila spíš kvůli sobě, protože bys mě pak natuty zabásla. A z toho bych byla fakt hodně smutná. Bude jednoduchý ověřit, jestli byla fakt Andersová skutečně pryč, když Anders zemřel.“

„Jo, mrkni na to. Já zatím projdu jejich finance. Zdá se, že nedostatkem netrpěli. Klidně si mohla na zabití manžela někoho najmout. Zaplatit jeho kámošce, aby ho odkrouhla ona.“

„Páni, to by bylo *pořádne* chladnokrevný.“

„Proklepneme přátele, obchodní partnery, spoluhráče z golfu –“

„Golfu?“

„Dnes ráno měl mít na greenu dostaveníčko s Edmondem Lucem. Třeba se nám podaří zjistit, s kým hrál své hry, když jeho žena trajdala po výletech.“

„Tobě by se takovej výlet nelíbil? Dámská jízda?“

„Ne.“

„Ale běž, Dallasová.“ Ten nápad prodchnul každé slovo, které Peabodyová vypustila z úst. „Vyjít si s holkama, povyrazit se, dát si hodně vína nebo takových těch pestrobarevných drinků, zaskočit na kosmetiku nebo na masáž anebo se jen tak plácnout na pláži a prokecat celou noc, to je přece boží.“

Eva k ní stočila pohled. „To se radši nechám vláčet nahá mezi střepy.“

„Já si stejně myslím, že bychom to někdy měly provést. Ty, já, Mavis, možná Nadine a Louise. A Trina – mohla by nám udělat vlasy a –“

„Jestli bude součástí téhle mytické noční můry Trina, budu vláčet nahou mezi střepy *ji*. Na rovinu.“

„No tak, užijeme si to,“ zamumlala Peabodyová.

„Ale jo, možné to je, i když za deset dvacet let bych možná zalitovala, že jsem ji tahala mezi střepy, ale máš pravdu, že v tu chvíli by to bylo nebeské.“

Peabodyová se rezignovaně nadechla a vydechla, vzala do ruky kapesní počítač a začala ověřovat jednotlivá fakta.

Kapitola 2

Bylo zajímavé, nikoli však překvapující, že se newyorské sídlo Anders Worldwide nacházelo v mrakodrapu na Páté. Newyorské sídlo Roarke Enterprises bylo v té budově rovněž, neboť Roarke tuto monumentální stavbu celou vlastnil.

„Nechceš se na chvilku stavit u –“

„Ne.“

Peabodyová obrátila Evě za zády oči v sloup a obě pak pokračovaly do rozlehlé a nablýskané vstupní haly plné květinových vodopádů, pohyblivých map a obchůdků, které vířily životem. „Jen mě tak napadlo, že když už jsme tady –“

„Proč jsme tady, Peabodyová? A jestli mi ještě jednou zakouříš očima za zády, vydlobnu ti je klackem.“

„Nemáš žádněj klacek.“

„Tamhle vidím strom. Ulomím si ho.“

Peabodyová si povzdechla. „Jsme tu, protože vyšetřujeme vraždu.“

„A myslíš, že Anderse zabil Roarke?“

„Ne.“

Eva se zastavila u ochranky a začala strážnému ve službě mávat pod nosem odznakem. Ten se usmál. „Poručík Dallasová. Můžete jít nahoru.“

„Dnes mám namířeno jinam. Do Anders Worldwide.“

Naťukal něco do obrazovky svého počítače. „Dvacáté první a dvacáté druhé patro. Recepce je v jednadva-

cátém. Doveze vás tam tady ta první skupinka výtahů. Mám vám ho zavolat?“

„Ne, díky.“

Eva přivolala kabinu, vstoupila dovnitř a zvolila dvacáté první patro.

„Myslíš, že se Roarke a Anders znali?“

„Možné to je.“

„Třeba by se to mohlo hodit.“

„Možná.“ Eva už téměř dospěla do bodu, kdy skutečnost, že Roarke zná takové mraky lidí, nebyla nutně ke škodě. „Podle informací představoval Andersův majetek asi půl miliardy, včetně majoritního podílu v Anders Worldwide.“ S palci zavěšenými do kapes zabubnovala Eva konečky prstů do stehén. „To je spousta důvodů pro vraždu. Přidej ty jeho avantýry a máme to tu všechno. Nenasytnost, žárlivost, chamtivost a pomstu.“

„Ten chlápek si o to prakticky koledoval.“

Eva se zazubila. „Tak to zkusíme zjistit.“ Se střízlivým výrazem, jenž se jí rozlil po tváři, prošla otevřenými výťahovými dveřmi.

Na druhé straně dlouhého červeného pultu seděli tři recepční se sluchátky a vypadali velice zaměstnaně. I přesto je jedna z nich, snědá bruneta uprostřed, přivítala zářivým úsměvem. „Dobré ráno! Jak vám mohu pomoci?“

„Potřebuju mluvit s tím, kdo to tu má na povel.“

„Ze kterého oddělení – Aha.“ Sotva dopadl na červenou desku recepce Evin odznak, žena se zarazila.

„Ze všech. Kdo je tu největší zvíře hned po Thomasu A. Andersovi?“

„Pracuju tady teprve týden. Nevím, co mám dělat. Frankie!“

„Co se děje, Syl?“ Muž po její levé ruce pohlédl nejdřív na Evu, pak na odznak.

„Mohu vám s něčím pomoci, ehm...“

„Poručíku. Potřebuju mluvit se zástupcem Thomase

Anderse nebo někým, kdo je tu z přítomných nejvýš postavený.“

„Tak to by mohl být pan Forrest. Benedict Forrest. Má zrovna jednání, ale –“

„Už ne.“

„Dobře. Dejte mi, prosím, chvilku, kontaktuji jeho sekretáře. Přejde sem a zavede vás nahoru.“

„Nahoru trefím sama. Řekněte jeho sekretáři, ať zatím vytáhne Forresta z té schůzky.“ Eva se vrátila k výtahům a protáhla si ramena. „Dobrá sranda.“

„Potvora ve vrcholný formě.“

„Proto to byla taková sranda.“

Když Eva vystoupila o patro výš z výtahu, štíhlá žena na vysokých jehlových podpatcích zrovna rozrážela vstupní skleněné dveře. „Ach, policie! Následujte mě, prosím.“

„Vy jste sekretářka pana Forresta?“

„Ne, jsem asistentka jeho sekretáře. Zavedu vás do kanceláře pana Walshe.“

„To bude – hádám – sekretář pana Forresta.“

„Přesně tak.“

„Než si člověk přeloží všechny ty tituly a funkce, pracovní doba musí být skoro u konce, co?“

„Pan Walsh zrovna oznamuje panu Forrestovi, že jste zde. Jak se zdá, recepční zcela nepochopili závažnost záležitosti, kvůli které jste sem přišly.“

„Zjevně nikoli.“

Asistentka sekretáře otevřela ústa, ale pak se nad tím vším patrně znovu zamyslela, a zase je zavřela. Všechny tři procházely řadou kanceláří a boxů, ve kterých se to hemžilo životem, načež zahnuly do království člověka, jehož jméno bylo vyryté na malé onyxové plaketě vedle dveří – do kanceláře Leopolda Walshe.

Jeho pracoviště sestávalo s dlouhého, volně stojícího stolu s černou lesklou deskou, na níž se nacházely všechny obvyklé propriety jako počítač, datová a komunikační jednotka a ještě nějaké drobnosti. Druhý stůl se táhl

podél zdi a stál na něm laserový fax a druhý počítač. Třetí stůl sloužil k občerstvení, jak prozradily AutoChef a lednička. V prostoru byla i trojice židlí pro návštěvníky, panensky bílé kostky bez opěradel.

Jediné barvy do kanceláře vnášela křiklavá rostlina se sytě rudými květy, která se vinula z prostředku parapetu třídišního okna.

Nápoje a rozličná dokumentace budou nejspíš skryté ve vestavěné skříni podél zadní stěny.

Osobně však Eva upřednostňovala mizernou jednoduchost a osahanou patinu své kanceláře na centrále.

„Zatím se, prosím, posaďte, pan Walsh tu bude –“ Asistentka sekretáře pohlédla ke dveřím se zjevnou úlevou. „A vida, pan Walsh.“

„Děkuji vám, Delly.“ Do dveří vstoupil impozantní muž s tmavě čokoládovou pletí v obleku s jemným proužkem. Vlasy měl upravené ve stylu čepičky, která zdůrazňovala výraznou tvář s ostrými rysy. Hluboko posazené oči barvy dobré a silné kávy bleskově střelily po Peabodyové, než se upnuly na Evu. „Leopold Walsh. Poručíku...“

„Dallasová.“ Kvůli formě vytáhla Eva znovu svůj odznak. „A tohle je detektiv Peabodyová. Přišli jsme za Benedictem Forrestem.“

„Ano, slyšel jsem.“ Vrátil jí odznak. „Jak už jste zjistily, pan Forrest má momentálně jednání.“

„Odznak přetrumfne jednání.“

„Velice by nám pomohlo vědět, čeho se tato záležitost týká.“

„Velice by nám pomohlo, kdybychom mohly panu Forrestovi sdělit, čeho se tato záležitost týká.“

Chtěl zdržovat – to bylo zřejmé. A nemohla se za to na něj zlobit, na jeho místě by se zachovala stejně.

„Pan Forrest –“ Odmlčel se uprostřed věty a přidržel si dlaní sluchátko, které se náhle modře rozblíkalo. „Ano, pane. Samozřejmě. Pan Forrest,“ navázal znovu, „má již čas. Následujte mě, prosím.“

Kancelář Benedicta Forresta byla jen několik kroků od Welshova pracoviště, ale co se stylu týkalo, dělily je celé světelné roky. Kancelářské vybavení se smrsklo na nezbytné minimum, neboť všechno ostatní zabíraly věci, které měla Eva za chlapské hračky – podepsaný baseballový míček na podstavci, souprava kancelářského golfu, několik trofejí a plyšový kopací míč. Fotografie a plakáty osobností ze světa sportu se praly s různými sportovními artefakty o každý volný centimetr místa na stěně.

Křesla byla kožená, hluboká a vypadala velmi pohodlně.

Sám Forrest byl asi o deset centimetrů menší než jeho sekretář. Měl na sobě košili s rozepnutým knoflíčkem u krku, khaki kalhoty a tenisky s gelovou podrážkou. Bylo v něm něco přátelského, jeho rozcuchané pískové vlasy, nenucený úsměv, veselé oříškové oči, to vše jej dělalo obyčejného i zvláštního současně.

„Musely jste čekat. Omlouvám se. Musel jsem něco dokončit. Ben Forrest.“ Přešel několika kroky kancelář a vystřelil vstříc návštěvě svou dlaň. Eva mu potřásla pravicí a prohlížela si ho, když nabízel svou ruku i Peabodyové.

„Poručík Dallasová, detektiv Peabodyová.“

„Posaďte se. Co vám mohu nabídnout? Kávu, minerálku, energetický nápoj?“

„Nedělejte si škodu. Přišly jsme si s vámi pohovořit o Thomasu Andersovi.“

Přes Forrestovu tvář přeběhl pobavený úsměv. „Neříkejte mi, že má strejda Tommy nějaké trable.“

„Strejda?“

„Bratr mé matky. Prosím, posaďte se.“ Pokynul rukou a následně klesl do svého křesla. „Vlastně něco víc, ujal se mě, když mi umřela máma, a vychovával mě.“

„Jak zemřela?“

„Sežral ji žralok.“

Eva zamyšleně usedla. „Opravdu?“

Zakřenil se. „No vážně, je to tak. Bylo mi asi šest, moc si ji nepamatuju, je to pro mě víc zajímavost než rodinná tragédie. Potápěla se u pobřeží Madagaskaru. Ale zpátky ke strejdovi Tommymu.“

Strhneme tu náplast, pomyslela si Eva. „Je mi líto, že se to dozvídáte ode mě, ale pan Anders byl dnes ráno zavražděn.“

Nastalý šok vymazal z jeho tváře veškeré pobavení spolu s barvou. „Cože? Zavražděn? Jak? Jste si jistá? Moment.“ Vstal a vyhrábl z kapsy svůj link.

„Pane Forreste, právě jsme opustily dům vašeho strýce a jeho vdovu.“

„Ale... vždyť spolu večer máme jít na Knicks. A... a v neděli jsme spolu ještě hráli golf. On...“

„Bene.“ Leopold přešel kancelář. Jemně vyjmul Benovi z ruky link, položil ruku na jeho rameno a stlačil ho do židle. „Je mi to velice líto. Tak strašně líto. Zruším všechny vaše dnešní schůzky.“ Přesunul se ke skříni a klepl do dveří. Když se otevřely, vyňal chlazenou láhev vody a odšrouboval uzávěr. „Napijte se.“

Ben ho poslechl s oddaností loutky. Eva nenamítala nic proti tomu, když se Leopold postavil za Benovu židli jako strážce.

„Co se stalo?“

„Byl uškrcen.“

„To není možné.“ Ben zavrtěl pomalu hlavou ze strany na stranu. „To přece nemůže být pravda.“

„Nenapadá vás někdo, kdo by mu chtěl ublížit?“

„Ne. Ne.“

„Kde jste byl dnes ráno mezi jednou a čtvrtou hodinou ranní?“

„Ježíši. Doma. Doma v posteli.“

„Sám?“

„Ne, s... přítelkyní.“ Přejížděl si chladnou lahví po obličejí. „Gatch Brooksová. Byla u mě celou noc. Vstali jsme kolem šesté a zacvičili si spolu. Pak odjela – oba

jíme odjeli kolem osmé. Můžete si to ověřit. Jen si to ověřte. Já bych strejdovi Tommymu neublížil. Byl prakticky můj táta.“

„Byli jste si blízcí. Jak byste popsal vztah pana Anderse a jeho ženy?“

„Vynikající. Skvělý. Ava je... říkala jste, že už jste s ní mluvila? Ví to už? Bože, Leopolde, sežeňte mi číslo, kde zrovna je. Potřebuju –“

„Je doma, pane Forreste,“ oznámila mu Peabodyová.

„Ona... ach, vrátila se domů. Vrátila se, když jste jí pověděla, že...“ Ben si přitiskl dlaně na oči. „Nedokážu jasně uvažovat. Musím do domu, k Avě. Potřebuju – a kde je teď on? Stále doma, anebo...“

„Odvezli ho do márnice.“ Jak si Eva všimla, Ben se ani neobtěžoval skrývat slzy. Prostě je pustil ven. „Vy – vaše rodina – budete moci začít s přípravami v okamžiku, kdy dokončíme prohlídku místa činu.“

„Dobře.“ Protřel si oči hřbety dlaní a předklonil se, takže se lokty dotýkal stehů. „Dobře.“

„S kým se váš strýc sexuálně stýkal?“

„Cože?“ Ben zvedl zarudlé oči k Evině tváři. „Proboha, přece s Avou. Vždyť byli pro Kristovy rány manželé!“

„Já měla na mysli mimo manželství.“

„S nikým.“ Vztek a pobouření vypluly zpod příkrovu smutku a vrátily do Benovy tváře opět barvu. „Říkat o něm něco takového je svinstvo. Nikdy Avu nepodvedl. Nebyl to žádný sukničkář. Nemáte ponětí, jaký člověk vlastně byl. Věřil v poctivost, ve sportovního ducha a v poctivá vítězství, za kterými krácel vždy férovou cestou.“

„Kdo by mohl těžit z jeho smrti?“

„Nikdo,“ odpověděl Ben. „Jeho smrt se dotýká nás všech. Tedy finančně. Mě, Avy.“ Dlouze vydechl. „Nevím, jaké měl přesně plány. Možná nějaké charitativní organizace, něco asi i pro Gretu – správcovou. Ale to, co máte na mysli, by se patrně dotýkalo jen mě a Avy. Musím ji vidět.“

Link, který Leopold stále ještě držel v ruce, se rozblikal. Po letmém pohledu na displej ho podal Benovi. „To je paní Andersová.“

Ben chňapl po telefonu a otočil se k ostatním zády. „Soukromý režim,“ přikázal. „Avo. Bože, Avo, právě jsem se to dozvěděl... Já vím. Já vím. To je v pořádku. Ano, policie je zrovna tady. Ano, v pořádku. Hned přijedu. Já –“ Lehce zachraptěl, ale již za okamžik získal zpět původní sebejistotu. „Nevěřím tomu, že je pryč. Nevěřím. Přijedu hned, jak budu moci.“

Po ukončení přenosu se Ben obrátil k Evě. Vypadal velmi otřeseně. „Potřebuje rodinu. Musím už jít.“

„Budeme se chtít porozhlédnout i po kanceláři pana Anderse,“ oznámila mu Eva. „A budeme potřebovat přístup k jeho elektronice.“

„Samozřejmě. Ano, jistě. Už musím jít. Leo, dejte jim vše, co budou potřebovat.“

Eva čekala s dalšími komentáři až na cestu ven. „Zvláštní, Andersova kancelář – stejně jako Benova – vypadá, jako kdyby patřila normálnímu chlapovi, chlapské doupe plné trofejí a sportovního vybavení, kam oko padne. Nic vyumělkovaného, nic módního, nic kýčovitého. Nic, co by se podobalo domu, kde bydlel.“

„Živí se koneckonců prodejem sportovního vybavení, ne? A spousta domů kolikrát odráží spíš vkus ženy než muže. Vkus jednoho z partnerů převáží vkus toho druhého.“

V duchu si představila sebe a Roarka. Výzdoba domu jí byla v podstatě fuk, to musela přiznat. Měla ale svou pracovnu – pravda, ve srovnání s ostatním nic nóbl –, jenže bylo to místo, které zcela odpovídalo jejímu stylu.

„V domě jsem si žádné takové chlapské svatyně nevšimla,“ dodala a pokrčila rameny. „Jak se ti zdál Forrest, Peabodyová?“

„Buď dostane cenu za nejlepšího herce století, anebo

ho zcela upřímně šokovalo a hluboce zasáhlo, když jsi mu sdělila, že je jeho strýc po smrti. Nebyla v tom jediná falešná nota. Já mu věřím.“

„Taky mi to připadalo upřímné. Jeho alibi každopádně ověříme. Jestli mu dělal Anders od šesti let náhradního otce, musí to být zhruba pětadvacet let nebo tak. Hm, Ava přece tvrdila, že nemají děti.“

„Oni je ale *opravdu* nemají.“

„Ani se o něm nezmínila, navíc mu zavolala až celé hodiny poté, co se to dozvěděla od správcové. Tohle mi zní přinejmenším podivně,“ spekulovala Eva. „Možná v tom byl šok, možná zmatky. Forrest působí jako sympaťák – tedy přesněji řečeno, sympaťák s tučným kontem. Teď je z něj doopravdy boháč.“

„Prověřím ho. Ještě jsi zapomněla dodat, že je vážně milej,“ podotkla Peabodyová cestou do podzemní garáže. „Měl v sobě něco neskutečně pohodovýho. A co říkáš na jeho sekretáře?“ Peabodyová vypustila mezi zuby vzduch. „*K sežrání*.“

„To je fakt – ale jen když jsi chlap.“

„Cože?“

„Je to gay, Peabodyová.“

„Co-cože? Proč?“

„Anebo bisexuál.“ S pokrčením ramen se Eva opřela o stěnu výtahu. „Tak či tak, ten chlápek je do svého šéfa zamilovaný až po uši.“

„Toho jsem si nevšimla. Nic jsem neviděla.“

„Protože jsi měla příliš práce s tím, jak jsi ho hltala očima. To já se doslova topila v přívalech neopětované lásky/touhy, co mezi nimi je. Tenhle tvůj hřebec Leopold to v sobě dokázal držet, ale jen dokud se Forrest nesesypal. Má to chlapík krušné.“

„Třeba ta láska/touha není neopětovaná?“

Eva zavrtěla hlavou. „Forrest o tom nemá ani páru. Ani nezaznamenal, jak sebou Leopold škubnul, když předložil jako alibi noc plnou milostných hrátek. Mys-

lím, že si na něj taky trochu posvítíme.“ Když se dveře otevřely, odrazila se od stěny. „Láska dokáže člověku pořádně zamotat hlavu.“

To dokáže, uvědomila si o něco později, když spatřila Roarka, jak se nenuceně opírá o její služební policejní vůz. Vysoká štíhlá postava a hříva černých vlasů, jež lemovaly tvář požehnanou samotnými bohy – to byl její Roarke. Upřel svůj zabijácky modrý pohled jejím směrem. Bylo to zvláštní cítit ten žár hluboko v břiše a vnímat, jak se jí rozbušilo srdce při pouhém pohledu – ale o nic méně zvláštní než fakt, že její choť vlastnil notný díl celého známého vesmíru, a přesto si tu nyní krátil čas s kapesním počítačem, když na ni čekal v garážích.

Zasunul počítač do kapsy a usmál se. „Poručíku. Ahoj Peabodyová.“

„Neměl bys být nahoře a kupovat Aljašku?“

„Tu jsem koupil už minulý týden. Doneslo se mi, že je v budově policie. Co můžu udělat pro NYPD?“

A kruci, ulevila si v duchu, jeho hlas je další zbraň hromadného ničení, skrývaly se v něm irské zelené pahorky zahalené do mlhy. A bylo jí jasné, že ji mělo napadnout, že se mu to *done*se. Roarkovi nic neunikne.

„Tenhle případ se tě netýká, na čas úmrtí máš alibi.“

„A to totálně neprůstřelný,“ vložila se do hovoru Peabodyová, „spal s šéfkou.“ Pod Eviným mrazivým pohledem se Peabodyová stáhla. „Já to jen říkám.“

Roarke se na ni zazubil. „A tahle šéfka byla brzy na nohách, protože ji volala služba.“ Obrátil se k Evě. „Kdo je to tentokrát?“

„Thomas A. Anders z Anders Worldwide.“

Úsměv na jeho tváři pohasl. „Opravdu? To je obrovská škoda.“

„Znal jsi ho?“

„Letmo. A to, co jsem o něm věděl, se mi líbilo. Určitě jdeš z jeho kanceláře, takže ses musela setkat s Benem – Benediktem Forrestem.“

„Body pro tebe. Jak dobře znáš Forresta?“

„Tak normálně. Vcelku nenápadný typ. Sympatický a rozhodně má víc za ušima, než by lidé hádali.“

„Co vdova?“

Roarke naklonil hlavu na stranu. „Tak nakonec tohle naše dostaveníčko vypadá na výslech. Měla ses zastavit nahoře, mohli jsme si popovídat v trochu příjemnějším prostředí.“

„Musím do márnice.“

„Kolik mužů je asi ženatých s někým, kdo tohle říká zcela běžně?“ Zkontroloval pohledem jednotku na záplestí. „No, zdá se, že mě teď čeká ve městě nějaká záležitost. Jestli chceš, můžeš mě svézt a cestou ze mě tahat rozumy.“

Ten nápad se Evě vůbec neprotivil. Odemkla vůz. „Zavezu tě k márnici, dál už po svých.“

„Kolik chlapů má takovou kliku jako já?“ Otevřel Peabodyové dveře, ale ta jen mávla rukou a nechala nasednout jeho.

„Vlezu si dozadu. Stejně mám moře práce.“

„Jako první proveř Forrestovo alibi,“ nařídila jí Eva a sevřela volant.

„Jak vlastně Anders zemřel?“ zeptal se jí Roarke.

„Jedno po druhém. Potřebuju o těch lidech vědět víc – oběť, vdova nebo kdokoli další.“

„Anders reprezentoval druhou generaci společnosti, kterou převzal po svém otci. Jestli se nepletu, ten zemřel někdy před rokem nebo tak. Možná ještě dřív. Firmě se docela daří, nabízí dobré a kvalitní produkty za rozumné ceny.“

„Nemyslím obchodní vztahy,“ namítla Eva, když projížděla garážemi. „Ne teď.“

„Jedno ovlivňuje druhé. Řekl bych, že žil docela nenápadně. Blázen do sportů – jak on, tak Ben –, což bylo pro jeho podnikání, prodej a vývoj sportovního vybavení, rozhodně plus. Rád hrával golf, ale i jiné sporty, ve

kterých se bouchalo nebo házelo míčky. Vzpomínám si, že kdykoli to šlo, snažil se vést obchody a jednání na kurtu nebo greenu místo v kanceláři. Měl jsem dojem, že ho jeho práce baví, a byl v ní třída.“

Eva projížděla hustou dopravou jako nůž máslem, obkroužila maxibus a začala si razit cestu napříč městem. „Co jeho žena?“

„Atraktivní, s dobrou pověstí. Taky se podílela na charitě, vlastně mám dojem, že Andersovi sponzorují sportovní tábory pro dospívající děti. Co vím, tak financování měla na starosti právě ona. Nemůžu říct, že bych je spolu vídával ve společnosti nějak často, Thomas Anders měl pověst člověka, který se těmhle společenským událostem snažil vyhýbat... na rozdíl od jiných.“

Sklouzla k němu pohledem. „Rozumím. Jaký dojem jsi měl z jejich vztahu?“

„Těžko říct, nebyli jsme přátelé. Připadali mi jako tým, láskyplný vztah. Jestli můžu soudit, tak oboustranně.“

„Nedoneslo se ti někdy, že by jí zahýbal?“

Roarke zvedl tázavě obočí. „Ne, nedoneslo, i když nemám ani tušení, jak by mohlo. To z tebe mluví poldacynik, anebo máš důvod předpokládat, že ji podváděl?“

„V okamžiku úmrtí byla jeho žena mimo město. Máme to ověřené. Andersova hospodyně – tedy *správce*,“ opravila se Eva, „ho dnes ráno našla krátce po šesté. Nahého, s rukama a nohama připoutanýma černým sametovým provazem. Takovým tím, co ho v sexshopech prodávají po metrech. Další provaz měl kolem krku, aby to vypadalo jako nevydařené sexuální hrátky. Na nočním stolku byla spousta erotických pomůcek a hraček a ještě v průběhu vyšetřování měl velmi solidní erekci. Nikde ani stopa po násilném vniknutí, žádné známky zápasu ani žádná viditelná zranění či stopy násilí na těle.“

Roarke chvíli mlčel. „Lidé mají holt svoje tajemství a choutky, které před ostatními ukrývají. Každopádně

k němu mi zrovna tenhle sport moc nepasuje. Je to přesně ten typ nechutností, které by média okamžitě rozmázla. Pro pozůstalé to musí být těžké.“

„Napadá tě někdo, kdo by mu to mohl udělat a pak to chtěl předhodit médiím?“

„Ale proč? Jestli myslíš na konkurenci, vražda společnost nejenom nepoloží, ale dokonce jí ani neublíží. A skandál? S tržbami ani akciemi by to nic neprovedlo – ne nijak výrazně. Vlastně by jim to mohlo dočasně pomoci. Lidé mají rádi podivíny. Co když si budu chtít koupit třeba kecky? Není chlápek, který umře s erekcí jako býk, skvělá reklama?“

„Když měl výdrž on, budou ji mít i oni.“

„Přesně tak. Dokonce by z toho mohl být fajn slogan.“

„Forrestovo alibi sedí,“ ozvala se zezadu Peabodyová. „Mluvila jsem s oddělením elektronické detekce, mají teď na místě partu techniků. Další parta bude co nevidět odvážet z Andersovy kanceláře jeho elektroniku. První zprávy potvrzují dosavadní šetření. Alarm vypnuli ve dvě dvacet osm, zapnuli ve tři třicet šest. Zabezpečení bylo mimo provoz víc než hodinu.“

„Museli to udělat na dálku.“ Eva koukla na Roarka. „Museli znát přístupový kód nebo specifikace systému, aby se vyhnuli spuštění alarmu.“

„Jsou i jiné možnosti. Vždycky se nějaké najdou.“

„Nic z toho bys nepotřeboval, kdybys to měl celé předem promyšlené. Nestyda Tom se hodlá bavit, nepotřebuje přece vypínat alarm. Žena odjela pryč a ještě pár dní tam bude. A tak pustí lidi dovnitř, anebo jim dá kód. Ale takhle? Je to příliš komplikované, ztraceně *opatrné*.“

„A navíc,“ dodal Roarke, „je vždycky řada možností, jak někoho zabít. Proč zrovna takhle? V soukromí a způsobem, který navíc očerní oběť a jeho rodinu?“

„Na to přijdeme. První zastávka.“ Eva zajela na parkoviště před márnicí. „Peabodyová, jdu to zařídit. Ty se

vrať na ústředí a pokračuj v ověřování. Zkus najít Andersova parťáka z golfu a projed' si ho. A ať OED prověří, jestli to mohl vrah provést na dálku a jak. Začneme taky s rekonstrukcí časové osy oběti od včerejška.“

Navzdory podrážděnému troubení se bez zvláštního spěchu přesunula k Roarkovi. „Tady je i tvoje konečná, eso.“

Pohlédl z okna na márnici. „Doufám, že ne na dlouho. Hodně štěstí, Peabodyová,“ popřál, když s Evou vystupovali na chodník. „Můžu zkusit něco zjistit. Znáám lidi, kteří znali zase jeho anebo jeho obchodní partnery.“

„To bys mohl.“ Eva zamyšleně zasunula ruce do kapes a ke svému překvapení v nich našla rukavice. „Teď už to stejně asi vědí všichni, takže to nemůže ničemu uškodit. Mimochodem, fakt máš ve městě nějakou schůzku?“

„Mám. Ale i kdybych neměl, za tu cestu by to stálo.“

Navzdory nepoddajnému ledovému větru k němu zvedla hlavu. „To se ti to povídání o vraždách tak líbilo?“

„No, až taková zábava to samozřejmě není. Ale kvůli tomuhle to celé stálo za to.“

Popadl ji – měla tušit, že to přijde – a jeho ústa se přitiskla na její. Prudký výbuch tepla zastínil okolní zimní mráz a všudypřítomný ledový vítr. Nečekaná síla polibku ji zastihla zcela nepřípravenou, div se nezačala podivovat nad paprsky světla, které jí pomyslně vystřelovaly z konečků prstů.

Vzal její bradu do dlaně a usmál se na ni. „Rozhodně to za to stálo.“

„Zkrať to.“

„Ty jedna!“

Oba stočili pohled k bezdomovci schoulenému u nejbližšího vchodu. Žena – nebo Eva na základě několika vrstev, jež připomínaly horu z šatů, předpokládala, že jde o ženu – se na ně usmála a vztyčila oba palce.

Eva zabořila prst do Roarkovy hrudi, aby v zárodku zadusila případné známky přídavku. „Tak už běž.“

„Jo, tahle cesta za to stála. Úspěšný lov, poručíku.“

Zatímco Roarke odešel, Eva se vydala ke vchodu do márnice. Nedokázala ale moc dlouho odolat nutkání otočit se za ním. Spatřila ho, jak se zastavuje a sklání k bezdomovkyni. Zvědavě zpomalila, aby ho udržela ve výhledu o něco déle a vlastně ji ani nepřekvapilo, když vytáhl něco z kapsy a podal to té ženě.

Asi kredity, usoudila, a patrně víc, než si taková tulačka vydělá za celý týden. Dost možná si za ně koupí chlást, místo aby si někde pronajala teplou postel, uvědomila si Eva. Muselo mu to být jasné, a přesto...

A i přes to všechno byla moc ráda, že miluje muže, který dokáže jen tak vyhodit peníze z okna. S touto myšlenkou vešla do domu, ve kterém měla smrt vždy svoje místo.

Kapitola 3

V místnosti z bílých dlaždic a lesklé oceli se zrovna hlavní patolog Morris v celé své eleganci nevzrušeně skláněl nad mrtvým tělem Thomase Anderse. Rezatou košili se mu podařilo umně skamarádit s fádními zlatými motivy, které spojoval tenký provázek vpletený do jeho dlouhého, tmavého copu. Bystrou tvář měl spolu s protáhlýma očima a masivními lícními kostmi ukrytou za brýlemi, zatímco jeho zkušené prsty opatrně zvedaly játra, pro která již Anders neměl další využití.

Položil orgán stranou na váhu a přivítal Evu vstřícným úsměvem. „Pocestný zastavuje u farmy a žádá o přístřešek na noc.“

„Proč?“

Morris Evě pohrozil zakrváceným prstem. „Farmář říká pocestnému, že může být v pokoji s jeho dcerou, pokud od ní dá ruce pryč. Pocestný souhlasí i vchází do světnice a potmě ulehá do postele vedle farmářovy dcery. A samozřejmě poruší své slovo. Ráno provinile nabízí farmáři peníze za jeho pohostinnost, avšak farmář je odmítá. Pocestný tedy podotkne, že doufá, že jeho dceru v noci moc nerušil. Nepravděpodobné, odpovídá farmář, dnes ji pohřbíváme.“

Eva vyprskla. „Proklatě černý humor.“

„Specialita podniku. A za daných okolností velmi přilehavá.“ Pokynul směrem k Andersově nezdolné erekci.

„Jo, jak je to možné?“

„Smutné i záviděníhodné zároveň. Zrovna projíždím toxikologii, ale jestli tady pan mrtvý není lékařský zázrak, můžeme předpokládat, že ho nadopovali stimulatorem. Když pak raketa vyrazila k nebesům, strategicky umístěné škrticí kroužky zadržovaly krev v... kokpitu.“

„Probůh, Morrisi, jsem jen polda. Z těch všech komplikovaných lékařských výrazů mám v hlavě akorát guláš.“

Zasmál se a odebral z jater tenký plátek. „Posmrtné erekce tady vidáme docela pravidelně, zvláště u případu škrcení nebo oběšení, kdy se krev v těle snaží řídit zákony gravitace a cestuje dolů. Erektilní tkáň ji všechnu pojme a expanduje. Ale když se pak s tělem pohne, jako tady s naším kámošem, zase se rozptýlí do těla.“

„Jasně, když ještě v dávných dobách lidi pozorovali, jak oběšencům při veřejných popravách stojí, hned si pomysleli: Hele, možná když se zkusím při sexu dusit, budu ho mít taky takovýho. Lidi jsou fakt divný.“

„Těžko s tebou nesouhlasit, zvlášť když oba čas od času vidáme příklady fakt osudové hlouposti. Ale tady k našemu hostu: erotická – či autoerotická, pokud jsi sama – asfyxie vede ke snížení množství kyslíku v těle, což má za následek vyplavování endorfinů, a ty zase vedou ke zvýšení sexuální rozkoše. Asfyxie má na svědomí nezanedbatelný počet nešťastných úmrtí, a to je ještě spousta z nich oficiálně klasifikovaná jako sebevražda.“

„Tohle nebyla sebevražda.“

„Ne, to rozhodně ne.“ Morris sklopil zrak k Andersovi. „Myslím, že umíral asi patnáct až dvacet minut, dlouhá pomalá smrt udušením. Na zápěstích ani kotnících ale nemá žádné zhmožděny. Ať už byl ten provaz jakkoli měkčený, když se člověk pomalu dusí k smrti, zákonitě bojuje o život, a i když měl sametové provazy, měl by mít na končetinách stopy po poutech. Dokonce i tady.“ Znovu ukázal a podal Evě zvětšovací brýle. „Všimni si místa utažení provazu, tady došlo k uzavření přístupu

kyslíku. Ale když se podíváš, nemáme vůbec důkaz, že by se tomu bránil nebo nějak vzpíral. Zhmožděniný jsou prakticky rovnoměrné.“

„Takže si prostě lehl a umřel.“

„V podstatě.“

„Kdyby se chtěl ale zabít, tělo by se stejně bránilo, ne?“

„Přesně tak. Teda pokud –“

„Ne. Jak dlouho ještě bude trvat toxikologie?“

„Už jsem to popohnal. Ale zatím ti můžu dát něco jiného. Mrkni se sem.“

Znovu se sklonila nad Andersem a prohlížela si oděrky za pravým uchem. A pak si jí všimla. Sotva zřetelná, kruhová stopa byla téměř zakryta mnohem zřetelnějšími oděrkami. „Injekční stříkačka.“

„Tak jest, má bystrá mladá učednice. Zvláštní místo pro aplikaci léku svépomocí – zejména pro praváka, jako byl Anders.“

Eva odložila brýle a vrátila se v duchu zpět do Andersovy ložnice. „Vrah přichází a míří přímo k posteli. Od hlavy k patě zahalený, přes boty návleky, které ztlumí všechny zvuky. Což se všemi těmi koberci není problém. Ve spánku omámí Anderse. Rychle a čistě. Klidně to oběť mohla celé prospat – a kdyby se náhodou probudila, dobré sedativum ji do pár vteřin zase složí. Vrah Anderse sváže, připraví scénu a odchází. Za sebou nechává pomalu umírajícího Anderse. Vezme bezpečnostní disky. Systém je sice vypnutý, ale ty disky si přesto bere. Buď je to totální cucák, anebo doufá, že jsme tak neskutečně pitomí, že nás to rozhodí a přiměje myslet, že šlo vlastně o nehodu.“

„A neskutečně pitomí my nejsme.“

„Tak či tak, umírá.“ Opustila scénu a vrátila se zpět mezi ocelové stoly a počítače. „Když už mu chceš něco takového udělat, proč ho ještě uspávat? Proč ho zkrátka jenom nepředávkovat? Chápu, že mu nemůžeš hned

podříznout krk nebo ho umlátit pálkou, protože jsi citlivka anebo preferuješ pasivní metody. Ale proč tak složitě a nedůstojně, když bys stejného výsledku dosáhl i smrtelnou dávkou barbiturátů nebo jedu nebo prostě jakékoli jiné látky?“

„Takže šlo o něco osobního.“

Přikývla a ďábelským úsměvem ocenila způsob uvažování hlavního patologa. „Vidíš? Fakt nejsme neskutečně pitomí. Zatím, Morrisi, až bude toxikologie hotová.“

„Zatím.“

Po příchodu do oddělení vražd na centrále našla Eva Peabodyovou, jak za svým stolem usrkává z hrnku velikosti Indického oceánu bůhvíco a pracuje. To Evě připomnělo, že je dnes trestuhodně pozadu s kávou. Mávla na svou parťáčku palcem namířeným do kanceláře, a když se otočila, téměř vrazila do jednoho z detektivů.

„Co se tu motáš, Baxtere?“

„Jen vteřinku.“

„Stoupni si do řady.“ Protáhla se kolem něj do své kanceláře s malým okénkem, odřeným stolem a utahanou židlí pro návštěvy. Zapnula AutoChefa a naprogramovala si kávu. Usrkla a chvíli si Baxtera prohlížela. Působil uhlazeným a vybraným dojmem a byl dostatečně inteligentní na to, aby počkal, dokud do sebe Eva nekopne trochu kofeinu. „Tak, o co jde?“

„Případ, co jsem chytil asi před dvěma měsíci, uvízli jsme na mrtvém bodě.“

„Připomeň mi ho.“

„Chlápek s podříznutým krkem v hodinovém hotýlku na Avenue D.“

„Jasně.“ Eva zalistrovala složkami ve své hlavě. „Na pokoj šel s ženskou, kterou si nikdo nepamatuje, stejně jako si nikdo nepamatuje, že by ji viděl odcházet.“

„Pokojská – a tenhle výraz používám s notnou dávkou fantazie – ho našla druhého dne. Ned Custer, třicet osm

let, pracoval jako údržbář a správce kancelářské budovy v centru. Zůstala po něm žena a dvě děti.“

„*Cherchez la femme*,“ vybavila se Evě slova, jež toho rána pronesla Peabodyová.

„Ne že bych se tuhle zatracenou *femme* nesnažit najít. Ale ani ťuk. Nikdo si ji nepamatuje – ne jasně. Mákli jsme, našli bar – a tenhle výraz ber hodně volně –, kde se sešli, ale kromě toho, že to byla zrzka a chovala se jako profesionálka, si ji nikdo nedokáže vybavit. Ten chlápek byl hráč. Často chodíval na tahy s kolegy nebo kamarády, alespoň co jsem zjistil. Pravidelně ho vídali s jinou, jednou dvakrát týdně oblékal bary, aby skóroval – nezřídka si za to i platil. Mladej a já,“ mluvil o svém parťákovi, strážníku Troyovi Trueheartovi, „jsme strávili hodiny a hodiny po nejrůznějších pajzlech, nálevnách a putykách. A nic, Dallasová. Nehneme se z fleku.“

„Co jeho žena? Věděla, že jí zahýbá?“

„Jo.“ Baxter z plných plic vydechl. „Stačilo ji poštouchnout a hned to ze sebe začala sypat. A taky se přiznala, že se kvůli tomu hádali. Co chvíli ji tím vytočil. Ona to práskla a sousedi potvrdili.“

„Možná mu toho ptáka uřízla *ona*.“

„Jasný, jasný, ženský jdou zásadně po trofejích. Ona ale ne. Když se kolem půlnoci pořád ještě nevracel domů, zkusila mu zavolat a vzkazy mu nechávala až do tří. Doba úmrtí byla jedna třicet a z historie její domácí jednotky je patrný, že se ho snažila dovolat v jedna patnáct a pak v jedna čtyřicet. Naštvaná, v slzách a na míle daleko od Avenue D. Přijde mi, že ji můžeme vyloučit. A to mě fakt sere, protože by na to seděla dokonale.“

„Zkus znovu omrknout tu díru, zatlač na místní, jestli něco nevyklopí, zajděte do barů v okolí. Co transport?“

„Taxíky v tom bloku nikoho nevezly ani z kamer v podzemce jsme nic nevydolovali. Vypadá to, že šli po svých, takže jsme skončili u toho baru.“

„Projdi to celé znovu a zkus na to koukat z jiného

úhlu. Myslíš, že jel v něčem horším než klácení milenek?“

„Zatím nic. Pitomec, co rozhazoval za laciněj chlast a povolný ženský, přestože měl doma pěknou paničku a párek hezkých děcek. Jde o něco jinýho, Dallasová. Tohle bylo chladnokrevný zabití. Čistá práce.“ Baxter si přešel prstem přes hrdlo. „Zezadu. Padá k zemi, ale pořád ještě žije, a to i ve chvíli, kdy mu žízlá vercajk. Alespoň teda podle pitvy. Musela být celá od krve, ale my nenašli žádnou stopu vedoucí ven, ani na dveřích, ani na okně, ani na požárním schodišti. Ani jedinou pitomou kapku.“

„Důkladný úklid.“

„Krev nebyla ani ve dřezu, na kohoutcích, dokonce ani v trubkách. Vypadá to, že přišla dokonale připravená, asi celá zahalená – anebo se pak převlíkla. Jako kdyby to měla celý od začátku v hlavě sesumírovaný. Narazil jsem na pár ženských, o kterých se ví, že by na něj mohly být našťvaný, ale to nikam nevedlo.“

„Zkus to znovu. Já se na tu složku podívám, jak budu mít čas. Nezaujatýma očima.“

„To budu rád.“

Sotva se odporoučel, Eva přešla ke svému stolu. Její link hlásil osm nových zpráv. Věděla, že supi z médií se začínají slétat. Pracháč zabit ve svém vlastním domě – vždy to začalo jako drobný pramínek, který nezřídka přerostl v hotovou povodeň. Bylo jí jasné, že za chvíli by se dostaly ven i podrobnosti. A pak už nikdo na světě neměl tak velký palec, aby dokázal ucpat díru v hrázi, která musí čelit takovému přívalu.

„Máš už čas?“ zeptala se ode dveří Peabodyová.

„Jo.“

„Baxter si chtěl poklábosit o tom případě z Avenue D, že? Prověřovala jsem pro Truehearta pár věcí,“ pokračovala. „Nic hmatatelnýho.“

„Projdou to celé znova, začnou od začátku. Co pro mě máš?“

„Benedikta Forresta – mimochodem, jeho matku skutečně sežral žralok. Nebo alespoň šeredně rozkousal. V té době bylo Benediktovi šest a bydlel v New Yorku s chůvou a armádou sluhů. Z toho, co jsem zjistila, se zdá, že jeho matka vyhledávala adrenalin, kde se dalo. Zvláště činnosti, při kterých šlo o krk, zkusila snad všechny. V době úmrtí jí bylo pětatřicet let, dvakrát rozvedená, jedno dítě. Poté, co si zahrála v Čelistech, zažádal Anders o opatrovnictví a poručnictví, no a protože biologický otec nic nenamítal, stalo se tak.“

„Kolik mu Anders zaplatil? Biologickému tátovi.“

„Podle všeho pět melounů. Ten chlápek krouží většinu času po vyhledávaných místech Evropy a dítě od rozvodu neviděl – čtyři roky plus doba, než Benediktova matka zemřela. Od té doby se oženil ještě třikrát. Teď žije na jihu Francie. Mám ale dojem, že do tohohle nijak nezapadá.“

„Jak velký podíl měla jeho matka na společnosti?“

„Nula. Místo podílu si vzala od svého otce peníze. Ve své chytrosti – nebo možná pomstychtivosti, bůhví – zařídila svoje finance a majetek tak, aby v případě její smrti neměl otec dítěte nárok na jeho peníze. Anders se malýho Benedikta ujal, podporoval ho, dal mu vzdělání a poskytl střechu nad hlavou – to všechno z vlastní kapsy.“

Po krátké odmlce, v níž kontrolovala své zápisky, Peabodyová pokračovala: „Když pak Forrest dovršil plnoletost, život se mu pořádně změnil. Další porce přišla v pětadvaceti, další ve třiceti. Získal na Harvardu MBA a hrál za ně i baseball a lakros. Vypracoval se u Anderse z nižší juniorské pozice na ředitele společnosti.“

„Nějaké záznamy v rejstříku?“

„Nic. Teda kromě pravidelných pokut za rychlost a moře lístků za parkování, který ale všechny doplatil.“

Eva se posadila a zhoupala v křesle. „Dobře, tak teď naši vdovu.“

„Ava Montgomery Andersová byla podle všeho v okamžiku telefonátu hospodyně skutečně ve svém hotelovém pokoji na Sv. Lucii. Hned po přenosu si zamluvila zpáteční let. Neexistují žádné záznamy o tom, že by předtím ostrov opustila jakýmkoli způsobem. Narodila se v Portlandu v Oregonu v roce 2008 rodičům z vyšší střední třídy. V roce 2032 se provdala za Dirka Bronsona, ale manželství skončilo v roce 2035 rozvodem. Žádní potomci. Na Brownu vystudovala business a public relations, což se jí hodilo jako zástupce PR pro Anders Worldwide v Chicagu, kam se po rozvodu přestěhovala. Od roku 2041 působila v New Yorku. Ti dva se vzali ve čtyřiačtyřicátém. V současnosti je něco jako tvář společnosti a působí v předsednictvu nadace *Kdo si hraje, nezlobí*, založené Anders Worldwide s cílem poskytnout vybavení, vzdělání a prostředky dětem po celém světě. No a taky je předsedkyní programu *Mamky taky*, která pořádá vzdělávací semináře, workshopy, příležitosti a podobně pro matky dětí, co jsou v *Kdo si hraje*. Rejstřík trestů taky čistý, vlastní píli si zatím vydělala okolo deseti melounů.“

Peabodyová sklapla poznámkový bloček. „Můžu ti povyprávět o Gretě Horowitzové, ale všechno, co nám řekla, do puntíku sedí. Zrovna jsem se chtěla pustit do Leopolda Walshe, ale nejdřív musím schrastit něco na zub. Můžu i pro tebe, jestli chceš.“ Peabodyová se zakřehnila. „Co takovej krásnej obloženej sendvič?“

„Co kdybychom nejdřív zjistily, kde se sakra poflakují tvoje hlášení a proč je nemám na stole? Chci –“ Evu přerušilo pípnutí – její počítač hlásil příchozí zprávu. „Morris dorazil práci,“ zamumlala si.

„No – a zatímco budeš pět ódy na našeho patologa, já půjdu něco ulovit a za chvíli jsem tu.“

„Počítači, zobraz příchozí zprávu, otevři soubor a vytiskni.“

ÚKOL PŘIJAT, PROVÁDÍM...

Počítač si pobrukoval a Eva prolétla očima zprávu z toxikologie. Proboha, Tommy, ulevila si v duchu, tys fakt neměl nejmenší šanci.

Zatímco se celá zpráva tiskla, vzala do ruky link, aby popohnala ohledávání místa činu, ale protože dlela v myšlenkách někde úplně jinde, nakonec ho použila až o pár minut později, když se rozezvonil.

„Dallasová.“

„Nezavoláš, nenapíšeš.“

„Nadine.“ Eva se ani nestihla proklínat a už hleděla do ostrých zelených očí jedné z nejdravějších reportérek ve městě. Fakt, že byly přítelkyně, byl požehnáním i prokletím zároveň – podle okolností. „Bože, ráda bych pokecala, ale hodlám jít na oběd. A pak asi na manikúru.“

„Jémináčku, to je ale milé. Slyšela jsem, žes chytla tučné sousto, Dallasová, takový ten případ, co by z něj v *Právě teď* mohlo být zajímavé téma. Zítra večer. Zahajovací reportáž, desetiminutový blok.“

„Kruci, moc ráda bych, ale zítra večer mi budou zrovna vypalovat zrak horkým pohrabáčem. Leda...“

„Vražda Thomase Anderse je úžasná novinka, Dallasová.“

„Zatím jsme smrt coby vraždu neklasifikovali ani neoznámili.“

„Já slyšela něco jiného. Uškrcen v posteli plné prasárniček. Jestli ne vražda, pak možná nehoda při dovádění?“

Tak z potůčku už se stala povodeň, blesklo Evě hlavou. „Ty to víš přece nejlíp, Nadine.“

„Holka se musí točit. Byl to milý chlápek, Dallasová. Chci to napsat správně.“

„Tys ho znala?“

„Dělala jsem s ním, jeho ženou i jeho synovcem pár interview. Ne že bych je zas až tak znala, ale co jsem o nich zjistila, se mi líbilo. Bulváry – a vlastně i ostatní

média – se hned chytanou sexu, to je přece jasné. Nemůžu to nechat plavat, ale zároveň chci být nestranná. Tak mi pomoz.“

„Tentokrát ne. Ale dám ti Peabodyovou. Žádné fígle ani zasahování do vyšetřování, jasné? Ona zase musí zapracovat na svém vystupování v médiích. Takže jí pomůž.“

„Domluveno. Řeknu svým lidem, ať se s ní spojí, ale pověz jí, že ji zítra kolem páté očekávám tady u nás, ve studiu.“

„Nadine, zkus pěti či méně slovy shrnout všechno, co víš o vztahu mezi Andersem a jeho ženou a Andersem a jeho synovcem.“

„Co se manželky týká, byl to láskyplný a vznešený vztah. Totéž i se synovcem, ale mnohem víc. Pamatuju si, že jsem se Anderse kdysi ptala, co považuje za svůj největší úspěch. Otočil rámeček s fotkou na stole – jeden z jeho synovců. ‚Díváte se na něj,‘ řekl mi tehdy. Tehdy jsem ten rozhovor touhle větou zakončila.“

„Díky.“ Eva vypnula link a zahlédla Peabodyovou, která kolem dusala s náručí plnou jídla.

„Mám tady tvoje oblíbený rolky z prý-že-krůty, sójový lupínky a pár malinkatých tubiček zeleninového pyré. Jo – a plechovku Pepsi.“

Eva pozorovala Peabodyovou, jak pokládá jídlo na stůl a rovná nepořádek, aby pro něj udělala místo. „Paseš po něčem, Peabodyová?“

„Pasu? Jen chci mít jistotu, že se nezapomeneš najíst. Vždycky zapomínáš jíst, takže jsi pak jako lunt. Což ti ale na druhou stranu docela sekne.“ Oči Peabodyové se zvedly i přesto, že zrovna prostírala ubrousek a plastovou vidličku. Pod podezřívavým pohledem, který jí Eva uštědřila, ztratila docela řeč. „Dobrá, dobrá, prostě jsem jen doufala, že jestli zrovna nejsme na nějaké horké stopě nebo tak, možná bys ve svém velkém štědrém srdci našla kousek –“

„Zkrať to.“

„Chci dnes zmizet dřív, na hodinku mít čas na sebe. McNab a já dnes máme rande.“

„Ty a McNab spolu žijete.“

„Jo, no, víš... to je právě to.“ Peabodyová si přitáhla židli pro návštěvy, popadla jednu rolku a zakousla se do ní. „Zjistili jsme, že jak spolu dva lidi začnou bydlet, veškerá romantika je fuč. Žádná jiskra. Tak si chceme dělat romantický večery, někam zajít a tak. Dnes máme první, takže chci být doma včas a trochu se načančat. Jinak než normálně. Prostě ho uchvátit, chápeš?“

„No, jestli ho chceš uchvátit – a bůhví, že je mi to fuk –, tak byste měli raději zůstat oba doma.“

„Dallasová.“

„Jo, jo, jo. Vem si to volno, vypulíruj se a uchvacuj si ho, jak chceš.“

„Díky. Máme namířeno do jednoho klubu, žádnéj pajzl,“ dodala Peabodyová a zuřivě mávala sójovým lupínkem mezi prsty, než ho hodila do pusy a rozemlela zuby. „Klub, kde hraje muzika, lidi spolu tančí a tak. Vážně chci vypadat extrémně skvěle, takže tu hodinu prostě potřebuju.“

„Dobře. Napracuješ si to zítra. V sedmnáct nula nula se hlas Nadine ve studiu Kanálu 75.“

„Fove?“ vyprskla překvapeně Peabodyová s pusou plnou zeleninového pyrě.

„Udělá s tebou rozhovor o Andersově případu, tak si dej záležet, aby –“

„Co? Jako že živě? Já?“ Zakuckala se a s protočenýma očima pisklavě vydechla, než do sebe obrátila půlku dietní Pepsi. „Zapomeň.“

„Budeš reprezentovat oddělení a celý okresek, tak to nezvorej.“

„Ale... na *Právě teď* se lidi vážně koukají. Skoro všichni. To přece nemůžu –“

„Zvorat. Máš recht, holka.“ Nebylo to dvakrát fér, ale

Eva musela uznat, že výraz v obličeji Peabodyové dodal údajně krutí rolce zcela novou chuť. „Nadine chová k poldům i případu respekt, ale je to pořád novinářka. Je úlisná. Na to nezapomínej. Prostě jen vyklopíš fakta, která ti dám, a ty je podáš ze svého pohledu. Ale jak se začne pít – a to ona bude – po detailech vyšetřování, budeš mlčet jako ryba. Klasika, bez komentáře, bla bla bla.“

Nepatrně zezelenalá Peabodyová si položila ruku na břicho. „Nějak je mi najednou šoufl.“

„Zkus mi to vyklopit na stůl a prohodím tě oknem. Z televize nemusíš mít žádné nervy.“

„A nemůžeš to udělat ty? Jsi na takový věci zvyklá.“

„Ne, to nemůžu, a navíc si na to taky jednou musíš zvyknout.“

„Nevím, co si vzít na sebe.“

„Pro boha živého,“ namířila Eva prst na cukající víčko své parťačky. „Okno, Peabodyová. Hlavou napřed.“

„Tímhle okýnkem bys mě stejně neprocpala.“

„Tak to zkusíme.“

„Dobrá, dobrá, dobrá. Mám z toho ale hlavu v pejru.“

„Tak ji koukej vytáhnout. Máme tu ještě pár věcí, které jsou krapítek důležitější než to tvoje mecheche a debut v televizi. Oběť byla totiž nadopovaná *dvakrát*.“

„Co – kdo. Počkej.“ Peabodyová zavřela oči a několikrát se zhluboka nadechla. „Anders. Fajn, už jsem v pohodě. Anderse nadopovali?“

„Stříkačkou.“ Eva si poklepala prstem ze strany na krk. „Těžká dávka barbiturátů, dost, aby to skolilo i koně. Našly se taky stopy prášků na spaní, klasická pultovka. Předpokládáme, že je pozřel zhruba tři až čtyři hodiny před smrtí. Tahle kombinace ho dokonale vyřadila z provozu. Vrah by se mu mohl štourat v mozku a Anders by o tom neměl páru.“

„A proč mu prostě jen nedali smrtelnou dávku? Na co ten tyátr?“

„Dobrá otázka a taky jeden z důvodů, proč jsem tě

ještě nevylyfrovala hlavou napřed tím oknem. Všechno to kolem bylo stejně důležité jako samotná vražda. Ponížení? Pomsta? Odvržená milenka, která chtěla, aby zaplatil? Chytré, nebo lajdácké?“

Peabodyová o tom hloubala nad dalším lupínkem. „Jestli to mělo dopadnout tak, jak to vypadalo – nešťastná smrt kvůli erotické asfyxii –, proč bys do něj ládovala ty oblbováky? Lehký sedativa, to беру, aby byl při svazování vláčnější. To pak máš dost času, vytvoříš scénu a počkáš, až sedativa vyprchají. Jenže po takovémhle martyriu by jeden čekal, že budeš chtít, aby trpěl. Jenže jak by mohl s takovou náloží v krvi vůbec něco cítit?“

„Další dobré dotazy. Plusové body pro tebe. Pošlu složku k případu Mirové. Zajímá mě profil pachatele a její názor na celou tu věc. Možná to vrah s barbituráty přehnal. Stejně tak předpokládám, že do něj napumpoval koňskou dávku stimulantu erekce.

Zní to dost osobně, ale i tak bych to zkusila prohnat přes IRCCA, jestli se nenajdou podobné případy. No a my se mezitím podíváme na provazy a ty sedativa. A neškodilo by se mrknout znovu na finance. Jestli z toho bude někdo finančně těžit, pak je to Forrest a vdova. Oba mají svoje vlastní solidní zázemí, ale s jídlem roste chuť, že jo. A taky by stálo za úvahu projet současné i bývalé milenky. Když už někdo čeká se svatbou do čtyřicítky, dá se předpokládat, že už za sebou nějaké to postelové dobrodružství má.“

„Zkusím pohonit OED, uvidíme, jestli něco zjistí.“

„Chci záznamy všech hovorů mezi obětí a jeho ženou nebo synovcem. Můžou je stáhnout z linku v Andersově kanceláři.“

„Poručíku?“ Trueheart, Baxterův mladý urostlý pomocník, opatrně zaklepal na futra. „Omlouvám se, že ruším u oběda, ale čeká tady Edmond Luce. Chce s vámi mluvit o Andersově případu. Vypadá docela namakaně a hodně... britsky.“

Eva hodila zbytky krutí rolky Peabodyové na talíř a svůj vložila do recyklátoru. „Dej mi minutu a pak ho sem pošli.“

„Ano, madam.“

„Peabodyová, někam to zahod' a pak poštouchni OED – a když už tam budeš, popožej laborku. Minimálně budu chtít vidět zprávu ke všem lékům a ostatním látkám, které jsme našli na místě činu.“

„Jdu na to.“ Peabodyová sesbírala ze stolu zbytky a vyrazila z kanceláře.

„Počítači, vyhledej osobní nebo obchodní vazby Edmonda Luceho, britská národnost, na Thomase A. Anderse z Anders Worldwide. Zobraz výsledky.“

PŘÍKAZ PŘIJAT. PRACUJI...

V průběhu čekání poslala Eva složku s případem a krátkou poznámku doktorce Charlottě Mirové, která patřila v sestavování profilů ke špičkám oddělení.

ÚKOL DOKONČEN. DATA ZOBRAZENA.

Eva prolétla rychle výsledky hledání. Lucemu, narozenému v Londýně, bylo sedmdesát šest let a ve společnosti Anders Worldwide působil jako výkonný ředitel britské pobočky. Vzdělání z Oxfordu, pobyt střídavě v Londýně a New Yorku. Ženatý, jednou rozvedený, tři děti. Všechny z prvního sňatku.

„Zkopíruj data do souboru,“ přikázala, zrovna když zaslechla blížící se kroky. „Zavři výsledky.“

PŘÍKAZ PŘIJAT. ÚKOL DOKONČEN.

Natočila hlavu ke dveřím, kterou vyplňovala urostlá postava muže s bujnou kšticí barvy ryzího stříbra a černýma očima, z nichž sršely plameny propukajícího vzteku.

Na sobě měl khaki kalhoty s puky tak nažehlenými, že by se o ně jeden při troše nepozornosti pořezal, a námořnické věčko přetažené přes bílou košili. Nóbl hadry, zařadila si Eva příchodzího. Anders prošvihl zahájení hry.

„Vy jste poručík Dallasová?“

„Správně. Pane Luce, co pro vás můžu udělat?“

„Můžete mi říct, proč se k čertu snažíte poškodit pověst dobrého muže? Proč o Tommym šíříte všechny tyhle obscenní a skandální lži? Ten muž je mrtvý, pane bože na nebesích, nemá se před tou snůškou keců jak bránit.“

„Pane Luce, ujišťuju vás, že jsem médiím nevydala žádné prohlášení, oficiální ani neoficiální, které by jakkoli souviselo se smrtí pana Anderse. Ani jsem k tomu nikomu neudělila svolení.“

„Tak proč je toho krucinál plná televize?“

Eva se v křesle opřela. „Nezodpovídám za to, co se médiím podaří vyštourat nebo co z toho zveřejní. Štve mě to stejně jako vás, ale není to moje starost. Chápu, že jste utrpěl náhlou a šokující ztrátu, takže vám protentokrát prominu, jak jste napochodoval do mé kanceláře upouštět páru. Ale když už jste tady, posadte se. Mám na vás pár otázek.“

„Vemte si ty svoje otázky a –“

„Pozor na jazyk,“ procedila Eva mezi zuby s takovým chladem, že se Luce zarazil a vyhledal rozohněnýmma očima její tvář.

„Nebo co? Zavřete mě?“

Eva se nenuceně zhoupla v křesle. „Osobně mám raději slovo *zadržet*. Ano, co říkáte, pane Luce, na to, že bychom vás zadrželi, neboť odmítáte zodpovědět otázky související s vyšetřováním vraždy? Bude mi radostí vás šoupnout do vazby do příchodu vašeho právníka. Anebo si můžete sednout a zklidnit se. Předpokládám, že vy a Anders jste byli něco víc než jen obchodní partneři. Být to tak, byl byste nyní zaražený, smutný anebo zaskočený jeho smrtí. Možná byste byl překvapený a šokovaný, fascinovaný a dokonce měl i právo se na média zlobit. Ale vztek a žal plynou z osobnějších vztahů. Takže teď přivřu nad vaším jednáním oči podruhé. Rozumíme si?“

Otočil se a vykročil rázným krokem, nikoli však ze dveří, ale k oknu. Jak tam tak stál zády k ní, mlčela. „Ne-

můžu se zklidnit. Jak bych mohl? Tommy... byli jsme přátelé skoro padesát let. Je kmotrem mého syna. Stál jsem po jeho boku, když si bral Avu. Byl mi mladším bratrem ve všech ohledech, vyjma pokrevního pouta.“

„Pane Luce, je mi velice líto vaší ztráty.“

Ohlédl se. „Kolikrát jste to už někomu říkala, napros-to cizím lidem?“

„Mockrát. Víc, než by mi bylo milé. Jenže tím to ne-přestane být pravda.“

Obrátil se a přitiskl si prsty na oči. „Dnes ráno jsme spolu měli hrát golf. Sálová devítka v Tommyho klubu. Nikdy nechodil pozdě, ale když už se to stalo, nic jsem za tím nehledal. Doprava je hodně brutální a já navíc při tom čekání potkal jednoho známého. Nějakou dobu jsme si povídali, než přišel nosič s dotazem, zda má dneš-ní hru zrušit nebo přesunout na jindy.“

„Zkoušel jste ho kontaktovat?“

„Na link – jeho osobní link, ale hodilo mě to přímo do schránky. Tak jsem se vydal k němu domů.“ Posadil se a svěsil náhle ramena. „Greta, správčová domu, mi řekla, že se stala nehoda. Pověděla mi, že Tommyho...“

„Kdy jste ho viděl naposledy?“

„Před třemi týdny. S Avou se zastavili krátce v Londý-ně. Měli jsme s Tommym jednání a pak jsme šli všichni do divadla. Zahráli jsme si v mém klubu golf – on ho vážně miloval –, zatímco se naše ženy vydaly nakupovat nebo co vlastně. Možná na kosmetiku. Už vážně nevím.“

„Kdy jste přiletěl do New Yorku?“

„Včera odpoledne. Se ženou jsme přiletěli okolo dru-hé. Náš syn, Tommyho kmotřenec, pracuje pro new-yorskou pobočku. Pak jsme s Harrym a jeho rodinou povečeřeli. Zrovna dokončili rekonstrukci svého sídla a samozřejmě se chtěli pochlubit. Naše snacha je vážně zlatíčko...“ Zarazil se a pohlédl na Evu. „Vlastně nemám tušení, proč takhle hloupě plácám.“

„Kdy jste mluvil s panem Andersem naposledy?“

„Během letu. Potvrdili jsme si ten golf. Poslední, co jsem mu řekl, bylo: ‚Hlavu vzhůru, Tommy. Vyklepnu tě jako nic.‘“

Zbrunátněl a oči se mu začaly plnit slzami. Několik dalších chvil jen ztěžka oddechoval, jak se snažil uklidnit. „Proč o něm všichni vykládají takové hrozné věci? Copak nestačí, že je pryč? Že odešel tak velký muž?“

„Nestačí a nepřestanou, dokud nezjistíme, co se vlastně stalo. To je moje práce. Kdo by si mohl přát jeho smrt?“

„Nemám tušení. Možná platil v byznysu za žraloka, ale nikdy se nevytasil s žádnou podpásovkou. Sledoval konkurenci, samozřejmě, a sám byl taky velmi soutěživý. Ale hrál podle pravidel. Věřil v pravidla.“

„A co jeho osobní život? Ten hrál taky podle pravidel?“

Široká tvář opět zrudla, tentokrát však vztekem. „Nedovolím, abyste tu snad naznačovala, že by –“

„Nic nenaznačuju. Zjevně jste si vědom nějaké okolnosti týkající se jeho smrti. Pokud víte, kdo měl přístup k němu domů, do jeho ložnice, potřebuju znát jeho jméno. Nebo jména.“

Předklonil se s výrazem vzteklého lva. „Tommy by Avu nikdy nepodvedl. Nikoho.“

„Spousta lidí občas vedle manželství zatouží po románu nebo nějakém tom sexuálním dobrodružství. A velká spousta z nich to za podvádění nepovažuje.“ Pokrčila rameny. „Prostě sex, nic víc. Nikomu to neublíží.“

Sevřel posměšně rty. „Vy možná podle takových *pravidel* žít můžete, ale Tommy rozhodně ne.“

„Tak proč se někdo snaží mě přesvědčit, že mohl?“

„To já *nevím*. Pokud k němu někdo choval takto násilné city, pokud mu někdo vyhrožoval, nikdy mi nic neřekl.“

„A řekl by?“

„Doufám, že ano.“

„Mimochodem, nevíte, jestli někoho nevyhodil nebo neodmítl?“

„Tím odmítnutím máte na mysli sexuální návrhy, že?“
Luce se trpce uchechtl. „Neumím si představit, že by se o to někdy nějaká žena pokusila. Ale na druhou stranu... byl v kondici, svým způsobem okouzlující, bohatý. Proč ne. Nikdy se ale o ničem takovém nezmínil. Přirozeně je možné, že se o tom nezmiňoval záměrně, aby druhou stranu ušetřil ponížení a nemusel poslouchat, jak mu to ostatní rozmlouvají. A že bych mu to rozmlouval,“ připustil Luce, „nemilosrdně.“

Co se vyhazovu týká, většina ze zaměstnanců podléhala rozhodnutí vedoucích jednotlivých oddělení. Nejsem si ale vědom žádného velkého vyhazovu, alespoň ne v poslední době. Ben by to navíc zvládl lépe.“

„Nevíte, kdo by mohl jeho smrtí získat nejvíc?“

„Vím a povím, protože tady nešlo o peníze. To, co se mu stalo... to nemohlo být motivované penězi. Jak Ava, tak Ben obdrží Tommyho podíl na společnosti. Ben bude majoritním vlastníkem, stejně jako Tommy po smrti svého otce. Ava dostane dům v New Yorku, pozemky v Hamptons a pied-à-terre v Paříži, samozřejmě včetně vybavení, pakliže je neodkázal někomu jinému. Ben zdědí Tommyho jachtu, nespočet osobních věcí – například sbírku golfových holí, kromě jedné staré sady, kterou odkázal mně. Stejně tak získá i dům na pobřeží v Jižní Karolíně a londýnské sídlo. Všechno, co zbude po vykonání poslední vůle, se pak rovným dílem rozdělí – jeho podíly a majetek.“

„Máte docela přehled.“

„Ano, mám. Byl jsem svědkem při sepisování poslední vůle. Tommy trval na tom, abych si ji nejdřív přečetl. Nečteš, nepodepisuj – takový byl Tommy. Poručíku, navštívil jsem Avu i Bena dnes odpoledne u nich doma – poté, co... Věřte mi, jsou tím hluboce zasaženi. Milovali ho. Tommy byl milován.“

Kapitola 4

Snad pro pocit klidu se Eva cestou domů stavila ještě v Andersově domě. Doprava, jak odpoledne poznamenal Luce, byla brutální, ale jí to nevadilo. Zastavení, rozjíždění, šourání krokem, to všechno jí poskytlo čas k přemýšlení. Rozladěné vrískání klaksonů, občasné zatáté pěsti nebo prostředníčky deroucí se ven z okének a rozmrzelé i zoufalé tváře ostatních řidičů jí připomněly, proč miluje New York, a to i navzdory urputnému sevření nekonečné zimy, která jej sužovala.

Prodavači z kluzákových stánků nabalení jako polárníci poletovali v rukavicích bez prstů kolem kouřících grilů a kouř, který z nich vycházel – a stačila i šterbinka v pootevřeném okně, aby jej nasála –, byl cítit po kaštanech, sójových párcích a mastnotě.

Animované poutače podél silnic, jako ostatně celou zimu, lákaly na dovolenou v tropech, kde spoře odění manekýni dováděli na surfech, a rodiny vypadaly tak šťastně a spokojeně, až se Eva nedokázala ubránit lehce strašidelnému dojmu šeredných vzdušných zámků.

VY SI TO ZASLOUŽÍTE!!! zněl jejich bojový pokřik. Jak Eva dobře věděla, spousta lidí nikdy nedostane, co si zaslouží.

Jako například Thomas Anders, když se naposled zachumlal do postele. Bylo teď tudíž na ní, aby se mu dostalo, čeho si zasloužil. Spravedlnosti. Možná byl vzorem slušnosti, jak ho jeho rodina a přátelé vykreslovali, ale

možná byl taky sexuálním štvancem, jehož prozradila až smrt. Daleko pravděpodobněji ale nejspíš od obojího trochu. Kdykoli však byly ve hře lidské hodnoty, jednal spravedlivě.

Ulovila místo na zaparkování a půl bloku k Andersovu domu ušla pěšky. Jak čelila větru, který bolestivě bodal každický centimetr odhalené pokožky, přemítala, proč jen se chce Peabodyové převlékat a vystrkovat znovu nos do téhle ledárny. Až dorazím domů, umiňovala si, nikdo mě z toho tepla nedostane ani heverem.

Před domem rychle ještě omrkla bezpečnostní systém. Všimla si skeneru dlaní, čtečky karet, hlasového rozpoznávání a kamerového systému monitorujícího dům a přilehlé okolí. Základní standard všech vyspělých zabezpečovacích systémů. A jak si připomněla, kód se každých deset dní měnil. Žádné známky pokusu o násilné vloupání.

Když se dveře otevřely, na druhé straně prahu stála Greta. „Už je po jedné,“ poznamenala Eva.

Greta pochopila během mžiku. „Ano. Ano, obvykle je tohle jedna z mých krátkých směn. Pan Forrest mě ale požádal, zda bych se dnes odpoledne mohla zdržet, možná až do večera. Paní Andersová mě tu potřebuje.“

„Počítám, že je doma.“

„Ano, je. Spolu s panem Forrestem jsou ve společenském salonku. Pokud byste byla tak laskavá, poručíku, a počkala zde, budu je informovat.“

„Samozřejmě. Greto, byl tu dnes ještě někdo jiný?“

„Spousta policistů.“

„Kromě nich.“

„Pan a paní Luceovi. Paní Plowderová a paní Bride-Westová, obě přítelkyně paní Andersové, s nimiž byla na Sv. Lucii. Rozhodly se, přirozeně, přerušit svůj krátký výlet a přijet sem za ní. Spousta kondolujících telefonátů, samozřejmě, ale ty spolu s panem Benem – panem